

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA COBREIX FINS A 30 METRES

NOVETAT

DELEGACIÓ GIRONA:

C/Canonge Dorca 37

17005 Girona

Tel: 972.22.01.55

Fax: 872.033.718

info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:

C/Llull 321, edifici cinc 22@

08019 Barcelona

Tel i fax: 93.311.72.01

info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:

Tel. 616.90.90.01

Jesús, llum del món

DIA DE LA CATEDRAL I JORNADA DIOCESANA

Diumenge, 17 de Setembre del 2017

Horari

10:00 Acol·lida al Museu Episcopal de Vic *

10:30 Caminem pel museu: grans artistes i la seva sorprenent mirada vers Jesús

Visita guiada per adults i activitats per a joves i infants

13:00 Experiències: Jesús i la societat d'avui (al seminari)

Jocs per als més petits

14:00 Dinar

15:30 Festival musical

17:30 Eucaristia a la Catedral

Presidida pel Sr. Bisbe

*El Museu Episcopal de Vic (MEV) és un referent en l'art medieval català i exposa obres mestres de pintura i escultura del romànic i del gòtic (segles XII i XV). A banda del seu fons de primer ordre, el museu destaca també per un projecte museològic modern i innovador. Per això, va ser guardonat el 2001 amb el Premi Nacional de Patrimoni Cultural per la seva contribució a la difusió de l'art medieval català.

Inscripcions: registre@bisbatvic.com / tel. 93 883 2655

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Juliol-Agost

Sumari

3.010

ESGLÉSIA DIOCESANA	268	Però la dona va rebre les dues ales de la gran àguila (Ap 12,14)
Senyor Bisbe	269	Quin llibre t'enduries per estar en una illa deserta?
Decrets	270	La pregària i la paraula oportuna dels pares
252	Decret 8/2017 de nomenament d'ecònom diocesà del Sr. Josep Martínez Melgares	Activitats pastorals del senyor bisbe
254	Decret 9/2017 de renovació de nomenament del Sr. Abel Pié i Lacueva com a defensor del vincle del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Vic	272 Juliol-agost 2017
		Vicaria general
		274 Nota del Bisbat de Vic respecte als atemptats del dia 17 d'agost
Homilies		
256	Sant Miquel dels Sants	Cancelleria - Secretaria General
259	Aplec de Matagalls	275 Nomenaments
		278 Cessaments
Glossa setmanal		280 Necrologi
262	La paternitat i la maternitat en el si de la família (II)	Crònica diocesana
263	La paternitat i la maternitat en el si de la família (III)	282 Colònies per a infants i joves
264	La paternitat i la maternitat en el si de la família (i IV)	SANTA SEU
265	El nostre patrimoni cultural	Sant Pare
266	A l'estiu, hi ha quelcom millor que l'avorriment?	284 Missatge del sant pare Francesc per a la Jornada Mundial de les Missions
267	Crist sempre	

288 Missatge del sant pare Francesc per a la I Jornada Mundial dels Pobres

**Secretaria de la Conferència Episcopal
Tarraconense**

294 Missatge del sant pare Francesc per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2018

310 Nota davant l'atemptat a
Barcelona

INFORMACIÓ VÀRIA

Secretario de Estado de Su Santidad

299 El papa Francisco envía un telegrama al cardenal Omella, arzobispo de Barcelona

312 El SIC ha celebrat les XVI Jornades de Responsables de Catequesi

Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral

300 Missatge amb motiu de la Jornada Mundial del Turisme 2017

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Secretaria General

306 Nota de la Secretaría General de la Conferencia Episcopal Española sobre el atentado en Barcelona

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

308 Comunicat de la reunió núm. 223 de la CET

Església Diocesana

Decrets

DECRET 8/2017
DE NOMENAMENT D'ECÒNOM DIOCESÀ DEL SR. JOSEP MARTÍNEZ MELGARES

A l'estimat en Crist

SR. JOSEP MARTÍNEZ MELGARES

Pau en el Senyor.

Constant-me personalment que reuneix les condicions de prudència i experiència en la gestió dels afers econòmics i després d'haver escoltat el Col·legi de Consultors i el Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics,

PEL PRESENT DECRET, i a tenor del canó 494§1 del Codi de Dret Canònic, us **nomeno Ecònom Diocesà**, per un quinquenni, a comptar des del dia 14 de juliol del 2017, i amb tots els drets i deures que corresponen a aquest ofici i que estan assenyalats en els cc. 494 § 3 i 4; 1278; 1276 § 1 i 1279 § 2 del Codi de Dret Canònic.

Espero que, amb l'ajuda del Senyor, complireu aquest ofici amb diligència, eficàcia i zel en bé de l'Església Diocesana.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 14 de juliol del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Senyor Bisbe

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

Reg. Llibre N; foli 65

**DECRET 9/2017
DE RENOVACIÓ DE NOMENAMENT DEL SR. ABEL PIÉ LACUEVA COM A DEFENSOR DEL
VINCLE DEL TRIBUNAL ECLESIASTIC DE LA DIÒCESI DE VIC**

A l'estimat en Crist,
SR. ABEL PIÉ I LACUEVA
Pau en el Senyor.

Atès que, segons el cànon 1435 del Codi de Dret Canònic, correspon al Bisbe de nomenar el defensor del vincle, que ha de ser clergue o laic de bona fama, doctor o llicenciat en dret canònic i de provada prudència i zel per la justícia;

Atès que per la vostra condició de llicenciat en dret civil i canònic reuneix les condicions que assenyala el susdit cànon per a exercir aquest ofici i em consta que en afers jurídics heu demostrat competència i eficàcia;

Atès que des del passat 30 de juny, data en què va expirar el vostre nomenament de Defensor del Vincle del Tribunal de Primera Instància de la diòcesi de Vic, heu tingut a el meu consentiment tàcit per a continuar exercint aquest ofici;

PEL PRESENT DECRET us renovo en l'ofici de **DEFENSOR DEL VINCLE del Tribunal Eclesiàstic de la diòcesi de Vic**, per a un període d'un any, tot esperant que, amb l'ajuda del Senyor, defensareu els interessos de la llei pública, vetllant per la seva aplicació estricta i recta.

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 14 de juliol del 2017.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Senyor Bisbe

David Gómez Zaragoza
Canceller i Secretari General

Reg. Llibre N; foli 65

Homilies

SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Sant Pere de Vic, 5-7-2017

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,
Germans preveres i diaca,
Sra. Anna Erra, Alcaldessa de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Ja fa dies que la ciutat de Vic respira aires de festa major. Els sons de la música omplen els jorns i les nits de l'estiu, tot convidant a sortir al carrer i a les places, i és que la festa de tots s'ha de viure per tots. Avui la nostra catedral ens acull a tots nosaltres que volem celebrar amb molt de goig l'ofici del dia de Sant Miquel dels Sants. Hem portat la imatge i la relíquia del nostre sant patró, des de la seva casa natal fins aquí. El mateix camí que el nen i jovenet Miquel Argemir devia fer moltes vegades, perquè en aquest mateix lloc hi havia la catedral construïda pel bisbe Oliba; i ens és ben sabut que en la catedral participava amb la pregària i en les celebracions. Ací mateix fou batejat i hi anava a missa ben sovint. Que el Senyor ens concedeixi el seu Esperit per a celebrar amb fe i devoció els sants misteris cristians com ho feia el Serafí d'Ausona.

Permeteu-me que en aquest any, en què tota la nostra diòcesi de Vic, dins el Pla Diocesà de Pastoral, tenim com a tema i lema la bellesa de la família, posi una primera mirada en la família en què nasqué i cresqué sant Miquel. Perquè es diu que tota la vida d'una persona humana no és res més que un desplegament d'aquelles llavors que rep en el si de la seva família, dels seus pares. Com ja sabem ben bé, Miquel va néixer el 29 de setembre de 1591, essent el fill setè, dels vuit, del matrimoni d'Enric Argemir, notari i jurat del Consell de la ciutat, nascut a Centelles, i de Margarida-Montserrat Mitjà, natural de Vic, filla d'un mestre paraire. El patró de la ciutat de Vic fou batejat

l'endemà del seu naixement i li van posar el nom del sant del dia en què va veure la llum del món, sant Miquel, arcàngel.

De fet, la mare del nostre sant Miquel va morir quan ell tenia poc més de tres anys, i el pare quan tenia onze anys. Però la petjada de vida autèntica i de fe cristiana fou impresa en el cor del qui era cridat a cimels de santedat. La pregària i les pràctiques religioses, tant en el si de la família com en la ciutat i en els ambients que freqüentava, foren la terra assaonada que despertà en ell sentiments i actituds de fe i d'amor a Déu. Els actes de pietat, de pregària i de penitència mostraven un cor despert i amatent a donar la resposta a la crida de Déu. Les entremaliadures espirituals, com la seva fugida amb un seu amic per lliurar-se a la vida de penitència a la muntanya del Montseny als seus deu anys, parlen de la riquesa de la seva vida interior i del seu desig de ser del tot de Déu.

Tot mirant, doncs, sant Miquel dels Sants podem parlar de la grandesa dels seus pares. En aquest cas podem fer nostra l'expressió «A tals pares, tals fills»; o de manera més col·loquial: «Els testos s'assemblen a les olles...» Per això avui és bo que agraiem a Déu el do del matrimoni i de la família en què nasqué i visqué sant Miquel; i amb aquest matrimoni i família de sant Miquel, agrair també a Déu el do de les famílies que han fet possible i feu possible la vida i el progrés en aquesta ciutat. I us convido a tots a agrair el do de la vostra família.

Que n'és, de gran, de bonica, de bella la família! La família, fonamentada en el matrimoni, és el futur de l'Església i de la humanitat. La família és el tot, és el lloc on una persona és estimada tal com és, en la veritat de la caritat, que l'ajuda a créixer en humanitat i en donació generosa. La família és la que sempre hi és. Quan les coses van bé en la família es comparteix l'alegria, i aquesta, en ser compartida, és més alegria; però quan les coses no van bé i apareix el sofriment i les contrarietats, aquestes també es comparteixen; i la tristesa quan és compartida troba la joia profunda del consol. Estimem la família, tinguem-ne cura. No escatimem esforços per enfortir i millorar la família; aquesta és la millor inversió de futur d'un poble.

La família és la llar de l'amor i la vida. Els fills són fruit de l'amor del pare i de la mare en el seu lliurament d'amor. Aquesta és la meravella més gran de la creació. Déu crea

l'home i la dona i els crida a ser fecunds i a omplir la terra. Els qui viuen el do de l'amor d'esposos amb generositat experimenten la sorpresa de la nova vida del fill. «Tots dos, home i dona, pare i mare, són cooperadors de l'amor de Déu creador i en certa manera els seus intèrprets» (AL, 172). I l'amor demana voler el bé: estimar-lo des del primer instant com el que és, una persona única i irrepetible, amb una dignitat que prové de la seva mateixa condició de criatura de Déu. La vida va unida a l'amor. I l'amor ha d'acompanyar sempre la persona humana. En l'escola fonamental de l'amor, que és la família, ens hi juguem el futur de la nostra societat, necessitada en aquests moments d'amor autèntic, no de sucedanis, que no aguanten ni la més mínima prova o dificultat. Ens diu el sant pare Francesc: «Els infants, tan bon punt nascuts, comencen a rebre com a do, juntament amb el menjar i les atencions, la confirmació i les qualitats espirituals de l'amor. Els actes d'amor passen a través del do del nom personal, el llenguatge compartit, les intencions de les mirades, les il·luminacions dels somriures. Aprenen així que la bellesa del vincle entre els éssers humans apuntat en la nostra ànima busca la nostra llibertat, accepta la diversitat de l'altre, el reconeix i el respecta com a interlocutor, i això és amor, que duu una guspira de l'amor de Déu» (ibídem).

La família és l'escola d'acolliment i misericòrdia. En el si de la família hom és acollit tal com és. Se li obre la porta des de la seva realitat de do. Cada fill és estimat pel que és, no pas pel que fa o de deixar de fer. La família és el lloc fonamental de l'educació. Els pares, en el seu paper primordial i insubstituïble de l'educació en l'amor, saben conjuminar la llibertat i la veritat, l'exigència i la comprensió. El perdó i la misericòrdia que saben esperar amb paciència ajuden a créixer i a saber recomençar cada dia. El qui estima és pacient, sap esperar, sap confiar, ho disculpa tot, sap alegrar-se amb el bé. La família ha d'estar oberta, amb esperit d'acolliment a tothom. Necessitem redescobrir la pertinença. Som fills d'una família àmplia, d'una ciutat, d'un país, sense fronteres ni exclusions. Ningú no pot viure aïllat, necessita els altres. I en aquesta obertura de la família hem de tenir ben en compte, en aquests moments de perill d'aïllament, els ancians, els avis. En això el sant pare Francesc és molt clar i diu amb fermesa: «Com a societat hem privat de la seva veu els nostres ancians, els hem privat del seu espai; els hem privat de l'oportunitat de contar-nos la seva vida, les seves històries, les seves experiències... És l'hora dels avis: que els avis somiïn i que els joves aprenguin a profetitzar, i a realitzar amb la seva força, amb la seva imaginació, amb el seu treball, els somnis dels avis.»

La família ha d'estar oberta al misteri de Déu. En concret, per a aquest nostre país i aquesta nostra ciutat que han estat forjats per la fe cristiana, l'obertura a Crist. Que no ens passi el que llegim a l'inici de l'evangeli segons sant Joan, referint-se a Jesús, el Fill de Déu fet home: *Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit*. Si féssim una abstracció i traguéssim de la nostra ciutat tot el que té a veure amb Crist, la nostra ciutat seria ben diferent. Començant per avui, festa de Sant Miquel dels Sants, enamorat de Crist, fins al punt que el seu cor era el de Jesús. Per això, famílies de Vic, no tingueu por d'obrir les portes de la vostra casa a Crist! Ell no pren res, sinó que ens ho dóna tot! Privar les noves generacions de l'oportunitat de conèixer i estimar Crist és privar-los del qui és l'esperança viva, del qui dóna la certesa que malgrat tot hi ha un amor que no mor mai. La certesa que, quan les realitats de la vida en les quals hem posat l'esperança s'enfonsen, hi ha una roca ferma sobre la qual es pot edificar sempre la vida i ens obre les portes de la vida eterna. Perquè ell és el qui ha mort en la creu i ha ressuscitat per nosaltres, per rescatar-nos del poder del pecat i de la mort.

Que la nostra pregària a Déu, per intercessió de sant Miquel dels Sants, sigui aquest any de manera especial per totes les famílies de la nostra ciutat, en la diversitat de les seves situacions. Que totes puguin trobar camins per a superar el que intenta dividir-les i que totes puguin ser autèntiques llars on no manqui mai el pa de l'aliment, de l'educació, de la pau, de l'amor. Sant Miquel dels Sants, pregueu per nosaltres, pregueu per les nostres famílies, pregueu per la Ciutat de Vic que us té com a patró. Així sigui.

APLEC DE MATAGALLS - 2017

9-7-2017

Apleguistes que doneu vida al seixanta-vuitè aplec de Matagalls i que, en el cor de l'aplec, celebren la missa al bell cim que corona la creu i l'altar de Matagalls, que en els vostres cors s'afermin les tres motivacions en una sola ànima de l'aplec de Matagalls: l'amor a Crist, l'amor a la pàtria i l'amor a la muntanya. I, com a expressió d'aquest únic cor i única ànima, la creu, a la qual cantava en un poema Mn. Jacint Verdager: «Catalans tots, de genollons a terra. / Mirau allí lo signe de la Creu / com de la pàtria en la més alta serra / eixampla avui los braços / per acostar-los amb tots sos fills a Déu.»

La creu de Matagalls no parla sols d'un passat, sinó d'un present que s'obre amb força al futur. Jesús, el qui morí en la creu per salvar la humanitat, és el mateix que ressuscità i ara és viu en l'Església i en el món. Per això les seves paraules que hem proclamat en la celebració no són paraules d'un passat o una mera fruïció de paraules boniques; són paraula viva de Jesús, que ens parla ara i aquí. Hem escoltat com Jesús prega i com convida a ser deixebles seus.

Jesús prega. Ell parla amb confiança a Déu anomenant-lo «Pare». Aquesta és una de les novetats de Jesús que parla de qui és ell. Ell és el Fill etern del Pare. Però ell mateix ens convida a nosaltres els seus seguidors a anomenar Pare a Déu. Aquesta és la pregària cristiana: confiar en Déu sempre, perquè és el nostre Pare. I Jesús enalteix el seu Pare i el nostre Pare, reconeixent-lo *Senyor del cel i de la terra*. I és bo que també nosaltres, des d'aquest cim de Matagalls, reconeguem Déu creador i Senyor de totes les coses creades. Què seria de la creació sense el seu creador? Darrere la bellesa de la natura, del món, de l'univers, no hi ha un atzar fred i sense ànima, ni tampoc una matèria sense cor. No, en la raó i en la finalitat de tot el que existeix hi ha l'amor, l'Amor amb majúscula, hi ha Déu que és amor. Un dels perills actuals del pensament dominant és la negació de Déu creador i, darrere d'aquesta, la mateixa negació de l'home com a cim de la creació i amb la dignitat de fill de Déu. L'univers sense els homes i dones perdria la joiosa lloança a Déu que neix de contemplar el misteri de la creació. Certament que el pecat en el cor de l'home pot fer mal al món creat, com ens diu el sant pare Francesc en l'encíclica *Ludato si'*: «La violència que hi ha en el cor de l'home, ferit pel pecat, també es manifesta en els símptomes de malaltia que advertim en el sòl, en l'aigua, en els éssers vivents» (núm. 1). Però, al mateix temps, tampoc no és correcte de dir que aquest planeta no es podrà mai sentir feliç fins que no hagi expulsat el gènere humà. La humanitat en si mateixa no és mai enemiga de la casa comuna; sí, però, que hem de créixer tots en una autèntica «ecologia humana» que «implica cuidar i millorar el món amb canvis profunds en els estils de vida, en els models de producció i de consum, en les estructures consolidades de poder que regeixen avui la societat. L'autèntic desenvolupament humà posseeix un caràcter moral i suposa el ple respecte a la persona humana, però també ha de prestar atenció al món natural i tenir en compte la naturalesa de cada ésser i la seva mútua connexió en un sistema ordenat. Per tant, la capacitat de transformar la realitat que té l'ésser humà ha de desenvolupar-se sobre la base de la donació originària de les coses per part de Déu» (ibídem, 5).

Jesús ens convida, una vegada més, a ser els seus deixebles. Ell dóna gràcies al Pare pels qui accepten la seva predicació, el seu missatge, la seva salvació. Certament que ell reconeix que els qui el segueixen no són els savis i entesos, segons el món, sinó els senzills, els qui tenen mirada d'infant i cor de pobre. Nosaltres volem ser d'aquests; volem ser dels qui, malgrat les nostres deficiències i pecats, no volen deixar d'acollir la misericòrdia que brolla del cor de Jesús, clavat en la creu. No són pas temps fàcils per a ser dels seguidors de Crist. És bo que aquí davant de la creu del Montseny, creu que senya el nostre país, també nosaltres escoltem aquelles paraules de Jesús adreçades als apòstols, després del sermó del Pa de vida, quan molts l'abandonaren: *També vosaltres em voleu deixar?* I fem nostra, des del més íntim del nostre cor, la resposta de Simó Pere: *Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu* (Jn 6,67-68).

Unim-nos a tots els qui arreu de la nostra terra celebren l'eucaristia, avui diumenge, dia del Senyor. Unim-nos a tota l'Església estesa per tot el món i a tots els qui ja participen de l'Aplec per sempre en l'eternitat de Déu, sant Antoni Maria Claret i tants i tants que estimaren aquest aplec i el feren possible. A tots els recordem i per tots preguem, comptant també amb la seva intercessió. Que santa Maria, patrona de Catalunya, des del seu tron de la muntanya de Montserrat, intercedeixi per tots nosaltres i per tots els qui portem al cor. Així sigui.

Glossa setmanal

LA PATERNITAT I LA MATERNITAT EN EL SI DE LA FAMÍLIA (II)

[2 de juliol del 2017]

En *Amoris laetitia* el papa Francesc fa una constatació que ens ha d'interpel·lar: «El sentiment d'orfenesa que viuen avui molts nens i joves és més profund del que pensem» (173). La lluita a fi que la unitat en el matrimoni es mantingui no neix solament de la perspectiva de la mateixa naturalesa de l'amor esponsal, sinó que ha de tenir també la mirada posada en els fills. El pare i la mare tenen una missió respecte als fills que té les seves arrels en la mateixa paternitat de Déu, en el seu amor envers tota criatura.

Hem de reconèixer que no és pas fàcil viure tant la paternitat com la maternitat en una societat que demana a la dona l'alliberament i la realització i presenta, massa vegades, la maternitat com un impediment d'aquests objectius demanats. Per altra part, la paternitat tampoc no acaba de trobar del tot el seu lloc. De fet, es diu que la nostra societat és una «societat sense pares» (cf. AL, 176). Hi ha el perill d'anar d'un extrem a l'altre. En altres temps el pare significava l'autoritarisme. Però ara el problema sembla ser l'absència del pare. «El pare està algunes vegades tan concentrat en si mateix i en el seu treball, i a vegades en les seves pròpies realitzacions individuals, que oblida fins i tot la família. I deixa sols els petits i els joves» (ibídem). Sense oblidar tampoc la dedicació excessiva als mitjans de comunicació i la tecnologia de la distracció.

La paternitat humana té una dimensió eminentment divina i espiritual. No es tracta d'una simple funció biològica, comuna amb el regne animal, però amb un plus. La paternitat humana no consisteix a ser una mica més pare que ho és, per exemple, un ximpanzé, sinó a tenir sempre present que hem estat creats a imatge i semblança de Déu, i trobar, doncs, la font de tota paternitat en Déu mateix. Com diu sant Pau: *M'agenollo davant el Pare, de qui rep el nom tota paternitat, tant en el cel com en la terra* (Ef 3,15).

«Déu posa el pare en la família perquè amb les característiques valuoses de la seva masculinitat sigui proper a l'esposa i als fills... Alguns pares se senten inútils o innecessaris, però la veritat és que els fills necessiten trobar un pare que els espera quan retornen dels seus fracassos. Faran de tot per no admetre-ho, per no fer-ho veure, però el necessiten. No és bo que els nens es quedin sense pares i així deixin de ser nens abans d'hora» (AL, 177).

LA PATERNITAT I LA MATERNITAT EN EL SI DE LA FAMÍLIA (III)

[9 de juliol del 2017]

La maternitat es presenta moltes vegades com a contraposada a la realització de la dona. Són tantes les càrregues que s'imposen a la dona, en el sentit de tasques a realitzar, que la maternitat pot semblar una més entre altres. La capacitat de donació i estima, de lliurament i de sofriment de la dona en el seu geni femení, fa entenedora la maternitat en el si de la família en la seva grandesa. Francesc, papa, reflexiona: «Avui reconeixem com a molt legítim, i fins i tot desitjable, que les dones vulguin estudiar, treballar, desenvolupar les seves capacitats i tenir objectius personals. Però, al mateix temps, no podem ignorar la necessitat que tenen els infants de la presència materna, especialment en els primers mesos de vida. L'afebliment de la presència materna amb les seves qualitats femenines és un risc greu per a la nostra terra. Valoro el feminisme quan no pretén la uniformitat ni la negació de la maternitat. Perquè la grandesa de la dona implica tots els drets que emanen de la seva inalienable dignitat humana, però també del seu geni femení, indispensable per a la societat» (AL,173).

La maternitat és de fet la realitat més meravellosa de l'obra creadora de Déu. En els evangelis trobem les figures de mares que, tot relacionant-se amb Jesús, manifesten la seva grandesa i, de fet, són lloades i estimades per Jesús: la cananea que té la filla turmentada pel dimoni (Mt 15,21-28); la viuda de Naïm que porta a enterrar el seu fill únic (Lc 7,11-15); i àdhuc la mare dels Zebedeus, cercant el que creia millor per als seus fills (Mt 20,23). Però la figura cabdal de mare és Maria, la mare del Senyor, fidel sempre a la voluntat de Déu i ferma al peu de la creu del seu fill.

«Les mares són l'antídot més fort davant la difusió de l'individualisme egoista. Són elles les qui testimonien la bellesa de la vida. Sens dubte, una societat sense mares seria una

societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els pitjors moments, el lliurament i la força moral» (ibídem, 174). Amb aitals certeses, ¿com és que les mateixes administracions no donen més suport a la maternitat? Tota discriminació de la dona en raó de la seva maternitat ha de ser rebutjada i denunciada com a contrària a la dignitat humana i al mateix futur de la societat. I això, especialment, en el món empresarial, on massa sovint es fa present. La societat ha de fer possible l'exercici de la maternitat sempre i especialment en els mesos inicials de la vida que s'obre al món.

LA PATERNITAT I LA MATERNITAT EN EL SI DE LA FAMÍLIA (I IV)

[16 de juliol del 2017]

Un meu company em narrava que, quan el seu pare tornava a casa després de la jornada del treball, sempre donava una abraçada a la seva esposa. I ell, ben petit, corria per posar-se enmig d'ells dos. Els fills volen ser estimats en l'amor del pare i de la mare. La paternitat i la maternitat en el si de la família té el seu fonament en l'amor matrimonial dels esposos. El sant Pare Francesc en *Amoris letitia* dedica el capítol quart a l'amor en el matrimoni (núms 90-164). Convido, en especial, els esposos cristians a fer-ne una lectura conjunta.

En la primera part d'aquest capítol, Francesc parla de l'amor autèntic, seguint l'himne de la caritat de Primera Corintis. Després reflexiona sobre la naturalesa de l'amor conjugal, que s'ha de manifestar i créixer com a tal. Un accent ben clar de la doctrina papal és la crida al diàleg en el si del matrimoni: «El diàleg és una forma privilegiada i indispensable de viure, expressar i madurar l'amor en la vida matrimonial i familiar» (AL, 136). Un apartat significatiu és el de la dimensió eròtica de l'amor, on cita sant Joan Pau II refusant que l'ensenyament de l'Església porti a «una negació del valor del sexe humà» o que simplement el toleri «per la necessitat mateixa de la procreació». I conclou Francesc: «La dimensió eròtica de l'amor s'ha d'entendre com a do de Déu que embelleix el trobament dels esposos. Essent una passió sublimada per un amor que admira la dignitat de l'altre» (AL,152).

Amor matrimonial, amor de pare i mare, vet aquí la grandesa de la creació i providència de Déu a favor dels homes. «La mare, que empara l'infant amb la seva tendresa i compassió, l'ajuda a despertar la confiança, a experimentar que el món és un lloc bo que el rep,

i això permet desenvolupar una autoestima que afavoreix la capacitat d'intimitat i l'empatia. La figura paterna, per altra banda, ajuda a percebre els límits de la realitat, i es caracteritza més aviat per l'orientació, per la sortida cap al món més ampli i desafador, per la invitació a l'esforç i a la lluita. Un pare amb una clara i feliç identitat masculina, que al seu torn combini en el seu tracte amb la dona l'afecte i la protecció, és tan necessari com les cures maternals. Hi ha rols i tasques flexibles, que s'adaptin a les circumstàncies concretes de cada família, però la presència clara i ben definida de totes dues figures, femenina i masculina, crea l'àmbit més adient per a la maduració de l'infant» (AL, 178).

EL NOSTRE PATRIMONI CULTURAL

[23 de juliol del 2017]

El temps d'estiu és adient per a visitar llocs que no coneixem o a fer estada en altres on podem trobar el repòs i la pau. De fet, descansar no vol pas dir no fer res, sinó fer activitats que ens ajuden a sortir de la rutina diària i ens fan bé, tant en el cos com en l'esperit. Ben a prop nostre tenim llocs que, per la seva bellesa natural o per les seves característiques culturals, mereixen ser tinguts presents i aprofitar els dies més llargs i les ocupacions minvades per a fer-hi una visita, una estada tranquil·la i reposada.

El patrimoni cultural de l'Església, tant a la nostra diòcesi com arreu de Catalunya, és de gran valor. I ens pot passar que, tot i tenir-lo tan a prop, no ens sigui conegut de manera directa i personal. Als pobles i ciutats veïnes hi ha sempre aquell gran temple o aquella ermita que tenen en ells mateixos una bellesa pròpia, i sempre amaguen un tresor, en la senzillesa i sobrietat, de cultura cristiana, en pintura, escultura, arquitectura...

La nostra diòcesi, seguint una tradició multiseular, té en gran estima el patrimoni cultural cristià. No sols amb l'obra cabdal del Museu Episcopal de Vic, sinó encara més en l'estima per la fe i, per tant, per la bellesa en la veritat i en l'amor, de la qual han sorgit tantes i tantes obres per al culte cristià, les obres de misericòrdia i la catequesi dels petits i senzills; i això al llarg dels segles, oferint en cada moment el que es creia més adient i expressiu.

Hi ha un projecte concret, «Catalonia Sacra», coordinat pels delegats de Patrimoni Cultural de les diòcesis catalanes, que té com a missió posar en valor el patrimoni cultural

de la nostra Església. Sense cap recança es vol explicar l'art cristià des de la seva mateixa arrel: la fe cristiana. La raó profunda i la motivació per la qual es va produir una obra d'art religiosa no és pas cap més que expressar el misteri de la fe cristiana, tant en la vida, mort i resurrecció de Crist, com en el testimoniatge de veritat i caritat en aquells homes i dones a qui la força de l'amor de Déu va donar la bellesa de la llibertat dels fills de Déu: la Verge Maria, els apòstols, els màrtirs, els qui confessaren la fe amb la vida.

No perdem l'oportunitat, aquest estiu, però també durant l'any, de contemplar amb la mirada de la fe, que aguditza els sentits i la intel·ligència, les obres del nostre ric patrimoni cultural cristià, en els nostres pobles i ciutats.

A L'ESTIU, HI HA QUELCOM MILLOR QUE L'AVORRIMENT?

[30 de juliol del 2017]

Les persones ens podem avorrir; ni les coses ni les plantes no s'avorreixen. Quan falta motivació, quan sembla que el temps no passa al ritme que considerem que hauria de passar, apareix l'avorriment. Per a poder vèncer aquest sentiment hom cerca ocupacions importants que li omplin el temps. En l'època de vacances, amb el desig de trobar el descans merescut, ens pot passar que ens cansem de descansar. Per això és bo de plantejar-se l'estiu d'una manera adequada.

El cristià sap que no pot fer mai vacances de cristià. Ser fill de Déu s'ha de viure amb tot el cor, amb totes les forces, amb tota l'ànima. L'avorriment, la manca de motivació i d'ocupació, és un mal conseller. Quan el jo es mira massa a ell mateix i oblida o, almenys, aparca Déu i els altres, es pot perdre en l'egoisme buit que no porta a res més que a experimentar la infelicitat. Per això en l'època de vacances hi ha d'haver temps esmerçat, amb més tranquil·litat, tant per a la lectura i la pregària cristianes com per a l'atenció als altres. Els esposos han de trobar temps per a compartir, dialogar, somiar junts. Els infants han de ser protagonistes de l'estiu amb activitats pròpies per a ells, també en família. Els avis no han de ser descartats de l'estiu com una càrrega, sinó que han de trobar el seu lloc en la família i en les activitats que els ajudin a sentir-se protagonistes. El trobament de les famílies al redós dels avis té la gran força de la unitat, compartint, amb temps llargs, l'alegria familiar en la diversitat d'edats i situacions.

Hi ha quelcom a tenir molt en compte. A l'estiu hi ha moltes persones que estan soles: ancians, malalts... I n'hi ha d'altres que no poden fer vacances ni estada en llocs diferents dels habituals. Un cristià no pot tancar els ulls i el cor a aquesta realitat. Són persones concretes que no són pas molt lluny de nosaltres i que, sense ni saber-ho ells, demanen la nostra atenció, també en aquest temps d'estiu. ¿Puc passar el temps del meu estiu sense visitar malalts o ancians a les seves residències o cases? Certament que no.

Els viatges i la lectura de llibres formen part de l'estiu. Però a més, i principalment, és la relació amb els altres el que realment m'enriqueix i em fa viure l'aventura de compartir una estona amb ell, que certament em porta a redescobrir qui sóc jo: estimat de Déu i cridat a estimar els altres. Com deia sant Joan de la Creu: «Quien anda en el amor ni cansa ni se cansa.»

CRIST SEMPRE

[6 d'agost del 2017]

Els cristians no ens cansem mai de mirar Jesús. Crist és la realitat primordial i principal que sempre ha de ser l'objecte del nostre amor i de la nostra recerca contínua. La condició humana té un aspecte fonamental de desig. De fet, la vida és una cursa contínua per poder abastar allò que el nostre cor desitja. En el cor de tota persona humana hi ha una espera, en el fons i quasi sense ni adonar-se'n, d'algú. Perquè el cor humà solament troba la pau en la trobada amb un altre. El jo que cerca un tu, amb el qual pugui trobar-se a ell mateix. Solament la donació a l'altre omple el cor.

Els qui posseïm el gran do de la fe cristiana tenim la certesa que el «Tu», amb majúscula, existeix. I, tot seguint sant Agustí, mestre d'humanitat, podem dir que el nostre cor no troba repòs fins que no s'ha trobat amb aquest tu que és Déu mateix.

Sant Agustí, passant per diferents concepcions filosòfiques i vitals, va trobar la pau, va trobar el que sincerament buscava en Jesús. En la humanitat de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu fet home, va trobar la resposta a tots els seus anhels i desitjos, tota la força de l'amor de Déu que allibera i salva. En poques paraules, ell va trobar el Rostre de la Misericòrdia del Pare. Tota persona creient i no creient cerca aquest rostre en el qual es manifesta la plenitud de la bellesa, de la veritat i de l'amor.

En tot moment de la història, i àdhuc, de vegades, entre els millors, hi ha la temptació d'oblidar Jesús i d'anar més enllà d'ell. Això sí, citant-lo i anomenant-lo sempre que faci falta. No és, per tant, un simple oblit, sinó un anar més enllà d'ell, depassar-lo. En el fons, és un dir-li, això sí amb agraïment, que ell ens ha portat a un lloc en el qual nosaltres ja podem fer el camí sols, sense ell. I això tant en el camp de l'acció com en el de la contemplació o l'espiritualitat. És el perill de l'activisme, àdhuc en les millors causes, però oblidant la font de la vida i l'amor, que és Crist, i també el perill d'una espiritualitat que oblidia el trobament amb el Tu de Déu, en Jesús, per l'Esperit Sant. En el fons, moltes paraules i moltes tècniques sense la calidesa de l'amor gratuït i incondicional. Perill també de depassar Jesús en un ritualisme egòlatra o un coneixement sense amor a Jesús. Per això hem de dir i viure que Crist sempre ha de ser el centre de la nostra vida, perquè ell és el centre, l'origen i la fi del món i de la història. Sense Crist no hi ha res, perquè en ell el Pare ens ho ha dit i ens ho ha donat tot.

PERÒ LA DONA VA REBRE LES DUES ALES DE LA GRAN ÀGUILA (AP 12,14)

[13 d'agost del 2017]

L'Apocalipsi fou escrit per mantenir l'esperança dels seguidors de Jesús en el temps de persecució. Quan sembla que els dominadors del món tinguin tot el poder per a portar els membres de l'Església davant els tribunals i condemnar-los a la mort, aquests confessen que l'únic Senyor, la reialesa del qual no mor mai, és Jesucrist.

La solemnitat de l'Assumpció de Maria ens porta a escoltar, en la seva litúrgia, l'Apocalipsi. És en el capítol dotzè on es presenta aquella dona *que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles, i que esperava un fill* (1-2). Maria és aquesta dona que, al mateix temps, prefigura tota l'Església. Maria és la Mare del Senyor i mare de tots els creients; però també podem dir que l'Església és mare, perquè engendra i alimenta en la fe tots els seus fills.

Aquest capítol continua explicant un fet: aquell gran Drac, en veure que no ha pogut engolir el fill de la dona, ja que *va ser endut cap a Déu i cap al seu tron* (5), *va perseguir la dona que havia infanat el noi* (13). Aquell gran Drac, quan ja no pot fer guerra amb el Messies glorificat, intenta d'atacar-lo indirectament en la seva Església i en els seus membres. I així fou en els inicis i al llarg de tota la història de l'Església; també en el

nostre present, quan els cristians en molts llocs del món són perseguits per confessar Crist i defensar la llibertat dels fills de Déu. Deia recentment el sant pare Francesc: «Si ho mirem bé, la causa de cada persecució és l'odi: l'odi del príncep d'aquest món envers els qui han estat salvats i redimits per Jesús amb la seva mort i amb la seva resurrecció.»

Ara bé, el relat continua amb una expressió d'esperança: *Però la dona va rebre les dues ales de la gran àguila* (14). Maria, Immaculada i Assumpta, amb la força de la gràcia alliberadora que brolla de la mort i resurrecció de Crist, és vencedora del pecat i de la mort. També tots els qui creuen i estimen Jesús experimenten en la seva vida el que deia el profeta Isaïes: *Però els qui confien en el Senyor recobren les forces, alcen el vol com les àligues, caminen sense cansar-se, corren sense defallir* (40,31). Així ho manifesten els nostres germans màrtirs. Ensenya Francesc: «El màrtir pot ser pensat com un heroi, però el que és fonamental en el màrtir és que ha estat "salvat": és la gràcia de Déu, no la valentia, el que ens fa màrtirs.»

QUIN LLIBRE T'ENDURIES PER ESTAR EN UNA ILLA DESERTA?

[20 d'agost del 2017]

A la pregunta: «Quin llibre t'enduries per estar en una illa deserta?» Respondria dient: «Doncs, la Bíblia. I si no fos possible això, m'enduria, de la Bíblia, els evangelis i el llibre dels salms.» En els evangelis hi tenim les mateixes paraules de Jesús, els seus fets i, sobretot, els relats de la seva passió, mort i resurrecció. Un cristià no pot passar cap dia sense haver escoltat o llegit un fragment dels evangelis; i això, amb respecte, deixant que com la pluja que amara la terra, també aquesta paraula penetri en el seu cor. Aprendre de memòria textos evangèlics, a fi que vagin ressonant sempre en nosaltres i brollin del cor en els moments oportuns, és signe que l'Evangelí, Crist mateix, habita en el més íntim del nostre ésser.

Els salms són escola de pregària. L'Església prega amb els salms. Ho fa cada dia, no solament en la celebració de la santa missa, on no manca mai el salm, al qual som convidats a unir-nos en l'escolta i en la repetició d'un fragment escollit amb resposta resada o cantada. D'ací ve el nom del salm en la litúrgia: és el salm responsorial. L'Església també prega per la veu dels monjos, dels sacerdots i dels diaques i de molts i

molts fidels laics, arreu de món cada dia, amb els salms en la pregària de la Litúrgia de les Hores. En aquesta sí que els salms són normalment recitats tots junts o en dos cors.

Els salms, composicions poètiques que brollaren del cor dels creients del poble d'Israel, han estat inspirats per l'Esperit Sant i, per tant, s'han convertit en la pregària que Déu mateix inspira perquè li sigui adreçada per tots els creients, tant del poble jueu com del poble cristià. En els salms apareix, feta pregària, la Història de la Salvació. Recorrent els salms fem present aquesta història. El que visqueren els nostres primers pares també ens pertoca a nosaltres. En tota història personal es viuen diferents situacions. Resar els salms és trobar-se amb expressions d'alegria i d'abatiment, d'acció de gràcies i de petició de perdó, de soledat i de la joia de la vida en comú, de derrota i de victòria. El qui resa un salm no ho fa pensant solament en ell, sinó també en aquells que, en tot el cos de l'Església i de la humanitat, viuen en aquella situació semblant al que el salm expressa. Però sobretot per als cristians els salms són la pregària de Jesús: ell pregava amb els mateixos salms que nosaltres i en ells es troba el mateix Crist, del qual tota l'Esriptura parla.

LA PREGÀRIA I LA PARAULA OPORTUNA DELS PARES

[27 d'agost del 2017]

L'escaiença de la memòria de santa Mònica, mare de sant Agustí, és una bona ocasió per a recordar-nos la importància de la pregària dels pares pels seus fills i del seu testimoni amb la paraula oportuna. Sabem que santa Mònica va «lluitar» força pel seu fill: el prevenia dels perills en què podia caure, de vegades amb paraules clares i fortes i, d'altres, amb paraules més suaus per tal d'aconseguir l'objectiu d'una vida sana i virtuosa; però per damunt de tot el que feia era pregar per ell i recordar-lo dia i nit davant el Senyor. Al final de la seva vida, pressentint la seva mort digué a Agustí: «Només hi ha una cosa que em feia desitjar de romandre una mica més en aquesta vida: era veure't cristià i catòlic abans de morir. I el meu Déu m'ha concedit abundantíssimament aquesta gràcia. Ja veig com menysprees la felicitat terrenal, veig que et lliures al servei de Déu. Què faig, doncs, en aquest món?»

En molts pares i mares, en molts avis i àvies, hi ha el dolor perquè els seus fills o néts s'han apartat de la vida cristina i alguns, àdhuc, ni porten a les fonts de la vida, que és

el baptisme, els seus fills. Aquest dolor el comparteix també la mateixa Església, que és mare, i sent com els seus fills abandonen el sender de la vida, anant per camins que, allunyant-se de Déu, porten a la buidor, la tristesa, l'aïllament (cf. Francesc, EG, 1).

En aquesta tessitura, l'únic que resta és, a imitació de santa Mònica, pregar i patir. El qui estima pateix. El qui estima, en quant vol el bé de la persona estimada, no deixa de maldar en el seu cor a fi que aquesta ho aconsegueixi. La font de l'amor que s'expressa en el sofriment és Déu mateix. *Tant ha estimat Déu el món, que ha enviat al seu Fill únic*, ens diu Jesús (Jn 3,16). I ja sabem quin és aquest lliurament!

Pregar pels fills, pels néts, des del cor que pateix perquè estima, és el millor que podem fer. Pregar, però, amb la confiança que Déu és més pare i mare dels nostres fills i néts que no pas el pare i la mare. Pregar, també, amb la certesa que no hi ha cap pregària, cap llàgrima del pare i de la mare, de l'avi o de l'àvia, que es perdi en el cor de Déu: en el moment oportú donarà fruit.

Pregar i testimoniar amb els fets i la paraula oportuna. Hem de demanar a l'Esperit Sant la seva llum per a trobar sempre la saviesa del silenci i la paraula, del gest i l'acció que ajudin els qui estimem a retrobar el camí de la vida, que no és pas altre que el trobament amb Crist.

Activitats pastorals del senyor bisbe

JULIOL 2017

01. Trobada Tortosina Vigatana en la parròquia de la Mare de Deu del Remei, amb recepció de la relíquia de la Mare de Déu de la Cinta. Confirmacions a l'església parroquial de Sant Joan de Vilatorrada.
02. Confirmacions a l'església parroquial de Sant Josep de Manresa. Visita a un mossèn malalt a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Manresa.
03. Reunió de Consell de Govern Audiències.
04. Audiències.
05. Santa missa en la casa natal de sant Miquel dels Sants a Vic.
06. Audiències. Presideix la celebració de l'eucaristia de les colònies d'estiu, a Muntanyola. Adoració eucarística i pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
07. Audiències. Reunió de Consell de Govern.
08. Audiències. Confirmacions a l'església parroquial de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès.
09. Aplec de Matagalls.
- 10-12. Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.
12. Presideix la missa del Capítol dels Caputxins a Pereres.
13. Adoració eucarística i pregària per les vocacions a la catedral de Vic.
14. Reunió de Consell de Govern. Audiències.
16. Santa missa en l'inici del Capítol General de les Carmelites de la Caritat-Vedruna.
- 17-20. Curset estiu. Reunió del Patronat de la Fundació Col·legi Sant Miquel dels Sants. Reunió amb el Tribunal Eclesiàstic. Presideix la missa en el final del Capítol de les Missioneres de la Institució Claretiana.
21. Audiències. Reunió de Consell de Govern. Visita, pregària i sopar de germanor amb els Ortodoxos a Sant Julià de Vilamirosa.
23. Confirmacions a l'església parroquial de Sant Pere de Santpedor. Trobada amb una delegació de la parròquia de Sant Fruitós de Bages.
26. Audiències. Reunió del Consell d'Assumptes Econòmics del bisbat.
27. Audiències. Presideix la missa exequial per la mare de Mn. Jordi Castellet.
28. Audiències.

Reunió de Consell de Govern.

29. Presideix la missa en la festa del beat Francesc Xavier Ponsa a la parròquia de Santa Maria de Moià.
30. Missa a la catedral de Vic.

AGOST 2017

1-25. Vacances

22. Presideix la missa exequial a Sant Hipòlit de Voltregà per la Sra. Pepita Codina, que va morir en el atemptat jihadista a Barcelona.
26. Assisteix a la concentració a Ripoll a favor de la pau.
27. Presideix la missa dominical per la justícia i la pau al monestir de Santa Maria de Ripoll.
28. Audiència.
- 28-30. Convivència amb els seminaristes del bisbat de Vic.
30. Reunió amb la delegació de la Causa Jaume Serra Jordi.
31. Audiència.
Assisteix, a Sant Joan de les Abadesses, a l'acte inaugural dels actes de celebració del mil·lenari de l'extinció del primer monestir femení.

Vicaria General

NOTA DEL BISBAT DE VIC RESPECTE ALS ATEMPTATS DEL DIA 17 D'AGOST

Tots nosaltres, bisbe, preveres, diaques i tots els fidels laics, davant la barbàrie dels atemptats terroristes que han tingut lloc durant els darrers dies, hem acompanyat amb la pregària tots els afectats d'aquesta catàstrofe –víctimes mortals, ferits, familiars i amics– amb la pregària i, en els casos més propers a nosaltres, amb l'escalf de la proximitat amb gestos d'estima i consol. Tampoc no hi ha faltat la pregària pels mateixos terroristes i per la conversió d'aquells que, sotmesos a ideologies, sembren la mort i l'odi, àdhuc en nom de la religió.

El senyor bisbe ens exhorta a tots –com de ben segur ja teníeu previst– a tenir ben presents tots aquests germans nostres en l'aplec setmanal dels cristians, l'eucaristia dominical. D'aquesta manera, conscients de la gravetat d'aquests atemptats contra la dignitat de tot ésser humà, continuarem pregant i vetllant per tal que les espurnes d'odi i de mort siguin apagades per la força del perdó i del respecte i estima a tota persona; que tots i cadascun del pobles de la nostra diòcesi siguin una escola de pau i que, a les nostres parròquies, la fe en el Déu misericordiós faci de les seves comunitats una llar fraternal.

Bisbat de Vic, agost del 2017

Cancelleria i Secretaria General

NOMENAMENTS

Sr. Josep Martínez i Melgares, ecònom diocesà (14-7-2017).

Sr. Abel Pié i Lacueva, defensor del vincle del Tribunal Eclesiàstic de la diòcesi de Vic (14-7-2017).

Mn. Xavier Bisbal i Talló, rector *in solidum*, moderador de la cura pastoral, amb Mn. Eduard Flores i Serradell, de les parròquies de la Sagrada Família d'Igualada i Santa Maria d'Igualada (14-7-2017).

Mn. Joan Antoni Castillo i Puertas, rector de la parròquia de la Sagrada Família de Manresa (14-7-2017).

P. Antoni Costa i Vall-llovera, CMF, rector de la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes (14-7-2017).

Mn. Eduard Flores i Serradell, rector *in solidum*, amb Mn. Xavier Bisbal i Talló, de les parròquies de la Sagrada Família d'Igualada i de Santa Maria d'Igualada (14-7-2017).

Mn. Eduard Flores i Serradell, rector de les parròquies de Sant Vicenç de Castellolí, Sant Pere Apòstol d'Òdena i Santa Magdalena de l'Espelt (14-7-2017).

P. Miquel Guillén Peña, MJ, rector de les parròquies de Sant Salvador de Bellprat i Sant Cristòfol de Fillol (14-7-2017).

Mn. Jean Hakolimana, rector de les parròquies de Santa Maria de la Seu de Manresa, Mare de Déu del Carme de Manresa, Sant Joan de Vilatorrada, Sant Vicenç de Fals, Santa Maria de Monistrollet i Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell (14-7-2017).

Mn. Jean Pierre Havugimana, rector *in solidum*, amb Mn. Théophile Nkundimana, de les parròquies de Sant Fruitós de Bages, Sant Andreu de Castellnou de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor (14-7-2017).

Mn. Jean de Dieu Ndizeye, rector de les parròquies de Sant Vicenç de Castellet, Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort (14-7-2017).

Mn. Théophile Nkundimana, rector *in solidum*, moderador de la cura pastoral, amb Mn. Jean-Pierre Havugimana, de les parròquies de Sant Fruitós de Bages, Sant Andreu de Castellnou de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor (14-7-2017).

Mn. David Compte i Verdaguer, administrador parroquial de les parròquies de Sant Jaume d'Alboquers, Sant Andreu d'Oristà, Sant Feliu Sasserra i Santa Maria de la Torre d'Oristà (14-7-2017).

Mn. Xavier Bisbal i Talló moderarà, dotat de les potestats i facultats pròpies del rector, l'activitat pastoral de les parròquies de Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maians, amb la participació del Sr. Carles Martí i Pons i la Sra. Margarida Gomila i Pons en l'exercici de la cura pastoral (14-7-2017).

Mn. Pere Oliva i March moderarà, dotat amb les potestats i facultats pròpies del rector, l'activitat pastoral de les parròquies de Sant Pere de Castanyedell, Santa Maria de Folgueroles, Sant Romà de Sau, Sant Esteve de Tavèrnoles i Santa Maria de Vilanova de Sau, amb la participació de Mn. Joan Tió i Vilardell, diaca, en l'exercici de la cura pastoral (14-7-2017).

P. Rigoberto Díaz Villanueva, MJ, vicari de les parròquies de Sant Salvador de Bellprat i Sant Cristòfol de Fillol (14-7-2017).

Mn. Aloys Murwanashyaka, vicari de les parròquies de Santa Maria de la Seu de Manresa, Mare de Déu del Carme de Manresa, Sant Joan de Vilatorrada, Sant Vicenç de Fals, Santa Maria de Monistrollet i Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell (14-7-2017).

Mn. Marcel Nsanzeza, vicari de les parròquies de Sant Martí d'Ogassa, Santa Llúcia de Puigmal, Sant Joan de les Abadesses, Sant Miquel de Setcases i Sant Martí Surroca (14-7-2017).

Mn. José Luís Salas Barriga, vicari de les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola, Sant Martí de Sentfores, Santa Eulàlia de Riuprimer i la Mare de Déu del Remei de Vic (14-7-2017).

Mn. Manel López i Ceballos, capellà segon del Santuari de la Mare de Déu de Joncadella (14-7-2017).

Mn. José Luís Salas Barriga, capellà segon del Monestir de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament de Vic (14-7-2017).

Mn. Pere Soldevila i Plans, adscrit a la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes (14-7-2017).

Mn. Pere Roig i Cantón, diaca al servei de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada (14-7-2017).

Mn. Joan Tió i Vilardell participa en l'exercici de la cura pastoral de les parròquies de Sant Pere de Castanyedell, Santa Maria de Folgueroles, Sant Romà de Sau, Sant Esteve de Tavèrnoles i Santa Maria de Vilanova de Sau, amb Mn. Pere Oliva i March, que, dotat de les potestats i facultats pròpies del rector, moderarà l'activitat pastoral (14-7-2017).

Sra. Margarida Gomila i Pons, amb el Sr. Carles Martí i Pons, participa en l'exercici de la cura pastoral de les parròquies de Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maians, amb Mn. Xavier Bisbal i Talló, que, dotat de les potestats i facultats pròpies del rector, moderarà l'activitat pastoral (14-7-2017).

Sr. Carles Martí i Pons, amb la Sra. Margarida Gomila i Pons, participa en l'exercici de la cura pastoral de les parròquies de Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maians, amb Mn. Xavier Bisbal i Talló, que, dotat de les potestats i facultats pròpies del rector, moderarà l'activitat pastoral (14-7-2017).

Sr. Andreu Figueras i Paz, secretari particular del senyor bisbe (14-7-2017).

Sra. Carme Sàez Lahuerta, coordinadora diocesana de Vida Creixent (14-7-2017).

Sr. Rufí Cerdán Heredia, director de Càritas Diocesana (17-7-2017).

Mn. Josep Farrerons i Fugarolas, diaca del bisbat de Girona, al servei de les parròquies de Santa Maria del Coll i Sant Pere d'Osor (17-7-2017).

CESSAMENTS

Mn. Francesc Basora i Miralles cessa de rector de les parròquies de Sant Pere de Castanyedell, Santa Maria de Folgueroles, Sant Romà de Sau, Sant Esteve de Tavèrnoles i Santa Maria de Vilanova de Sau.

Mn. Xavier Bisbal i Talló cessa de rector de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

Mn. Antoni Boqueras i Bailina cessa de rector de les parròquies de Santa Maria de la Seu de Manresa, la Mare de Déu del Carme de Manresa, Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maians.

P. Sergio Ivan Bressán Etchepare, D.J., cessa de rector de la parròquia de la Mare de Déu del Remei de Vic i de Sant Martí de Sentfores i d'administrador parroquial de les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola i Santa Eulàlia de Riuprimer; i de capellà del monestir de les Adoratrius Perpètues de Vic.

Mn. Joan Antoni Castillo i Puertas cessa d'administrador parroquial de la parròquia de la Sagrada Família de Manresa.

P. Antoni Costa i Vall-llovera, CMF, cessa d'administrador parroquial de la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes.

Mn. Xavier Estopà i Rey cessa de vicari de les parròquies de Santa Maria de la Seu de Manresa, la Mare de Déu del Carme de Manresa, Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maians.

Mn. Eduard Flores i Serradell cessa de vicari de les parròquies de Santa Maria d'Igualada, la Soledat d'Igualada, Santa Magdalena de l'Espelt, Sant Vicenç de Castellolí i Sant Pere Apòstol d'òdena.

Mn. Jaime García Noriega cessa de diaca al servei de la parròquia de Sant Romà de Sau.

Mn. Jean Hakolimana cessa de rector de les parròquies de Santa Magdalena del Pont de Vilomara, Santa Maria de Rocafort i Sant Vicenç de Castellet.

Mn. Jean Pierre Havugimana cessa de rector *in solidum*, amb Mn. Jean de Dieu Ndizeye, de les parròquies de Sant Andreu de Castellnou de Bages, Sant Fruitós de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor.

Mn. Josep Massana i Cortina cessa de rector de la parròquia de Santa Maria d'Igualada i d'administrador parroquial de les parròquies de Sant Vicenç de Castellolí, Santa Magdalena de l'Espelt i Sant Pere Apòstol d'Òdena.

Mn. Gerardo Mereles Espínola cessa de rector de les parròquies de Sant Vicenç de Fals, Santa Maria de Monistrollet, Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell i Sant Joan de Vilatorrada.

Mn. Jovin Muyobokimana cessa de vicari de les parròquies de Santa Maria d'Aiguafreda, Sant Fruitós de Balenyà, Sant Miquel dels Sants de Balenyà, Sant Rafael del Figaró, Sant Pere de Valldenu i Sant Jaume de Viladriver.

Mn. Jean de Dieu Ndizeye cessa de rector *in solidum*, moderador de la cura pastoral, amb Mn. Jean Pierre Havugimana, de les parròquies de Sant Andreu de Castellnou de Bages, Sant Fruitós de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor.

Mn. Théophile Nkundimana cessa de vicari de les parròquies de Sant Martí d'Ogassa, Santa Llúcia de Puigmal, Sant Joan de les Abadesses, Sant Miquel de Setcases i Sant Martí Surroca.

Mn. Marcel Nsanzineza cessa de vicari de les parròquies de Sant Romà d'Aranyonet, Santa Maria de Borredà, Sant Cristòfol de Campdevàrol, Sant Esteve de Comià, Sant Feliu d'Estiula, Sant Pere de Gombren, Santa Maria de les Lloses, Sant Bartomeu de Llaers, Santa Maria de Matamala, Sant Vicenç de Palmerola, Sant Josep Obrer de Ripoll, Santa Maria de Ripoll, Sant Julià de Saltor, Sant Bernabé de les Tenes, Sant Esteve de Vallespirans, Sant Llorenç de Campdevàrol, Sant Sadurní de Sovelles, Sant Julià de

Vallfogona, Santa Eulàlia de Viladonja i Sant Martí de Vinyoles Portabella.

Mn. Joan Rubió i Gorchs cessa de vicari de les parròquies de Sant Feliu i Mare de Déu de Montserrat de Torelló i de capellà substitut de l'església de la Sagrada Família de Vila-seca.

Mn. Joan Tió i Vilardell cessa de diaca al servei de les parròquies de Sant Pere de Castanyedell, Santa Maria de Folgueroles, Sant Esteve de Tavèrnoles i Santa Maria de Vilanova de Sau.

Mn. José Luís Salas Barriga cessa de secretari particular del senyor bisbe.

Sra. Montserrat Font i Gumfaus cessa de coordinadora diocesana de Vida Creixent.

Gna. Adoració Pujadas i Pou cessa de Directora diocesana de Càritas.

NECROLOGI

Diaça permanent

Mn. Esteve Badia i Prat, diaca. Nascut a Manresa el dia 5 de gener de 1925, va ser ordenat diaca permanent el dia 28 de setembre de 1991. Exercí el seu ministeri de diaca en parròquies de l'arxiprestat del Bages-sud, com ara Santa Maria de Camps o Santa Creu de Fonollosa, i prestà diferents serveis en parròquies o entitats de la ciutat de Manresa. Vidu de Maria Dolors Puig i Fàbrega i bon pare de sis fills, des de la seva jubilació residia a Vilacolum (Girona), on va morir el dia 29 de juliol. La missa exequial se celebrà a l'església parroquial de Crist Rei de Manresa, presidida per Mn. Estanislau Corrons, rector, i concelebrada pel vicari general i una dotzena més de preveres, assistits per Mn. Antoni Monclús, diaca. L'església parroquial de Crist Rei va quedar plena de familiars i fidels.

Religioses

Gna. Vicenta Maria Jiménez Crespo, religiosa Josefina de la Caritat. Va néixer a Talayuelas (Conca) el dia 3 d'agost de 1927 i va morir a Vic, a la infermeria de la Casa Mare, el dia 4 de juliol del 2017, a vuitanta-nou anys d'edat i cinquanta-nou de vida religiosa.

Gna. Leonila Franco Carlón, religiosa Dominica de l'Anunciata del Pare Coll. Va néixer a Villacid de Campos (Valladolid) el dia 17 de gener de 1925 i va morir a Vic, al convent de les Dominiques del Pare Coll, el dia 12 de juliol del 2017, a noranta-dos anys d'edat i seixanta-cinc de vida religiosa.

Gna. Paula Benita Gómez Bueso, religiosa Dominica de l'Anunciata del Pare Coll. Va néixer a Terrejuncillo (Cáceres) el dia 4 de gener de 1937 i va morir a Vic, al convent de les Dominiques del Pare Coll, el dia 17 de juliol del 2017, a vuitanta anys d'edat i quaranta-quatre de vida religiosa.

Gna. Dolors Soler i Vila, religiosa Serventa del Sagrat Cor de Jesús. Va néixer a Berga el dia 28 de desembre de 1927 i va morir a Vic, a la Residència Mare Pia, el dia 1 d'agost del 2017, a vuitanta-nou anys d'edat i seixanta-dos de vida religiosa.

COLÒNIES PER A INFANTS I JOVES

Participades colònies diocesanes

A principis del mes de juliol va tenir lloc una nova edició de les colònies diocesanes «Aventura't», que van tenir lloc a la casa de colònies l'Aliberch de Santa Eulàlia de Riuprimer.

Amb molt d'entusiasme, desenes de nois i noies hi van participar en dos grups: un de joves de 13 a 17 anys i un d'infants de 8 a 12 anys.

Santa Seu

Sant Pare

«LA MISSIÓ AL COR DE LA FE CRISTIANA»

Missatge del sant pare Francesc per a la Jornada Mundial de les Missions 22 d'octubre del 2017

Benvolguts germans i germanes:

Enguany la Jornada Mundial de les Missions ens torna a convocar entorn de la persona de Jesús, «el primer evangelitzador i el més gran» (Pau VI, exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 7), que ens crida contínuament a anunciar l'Evangelí de l'amor de Déu Pare amb la força de l'Esperit Sant. Aquesta Jornada ens convida a reflexionar novament sobre la missió al cor de la fe cristiana. De fet, l'Església és missionera per naturalesa; si no ho fos, no seria l'Església de Crist, sinó que seria només una associació entre moltes d'altres, que acabaria ràpidament exhaurint el seu propòsit i desapareixent. Per això som convidats a fer-nos algunes preguntes que toquen la nostra identitat cristiana i les nostres responsabilitats com a creients, en un món confós per moltes il·lusions, ferit per grans frustracions i esqueixat per nombroses guerres fratricides que afecten de forma injusta sobretot els innocents. Quin és el fonament de la missió? Quin és el cor de la missió? Quines són les actituds vitals de la missió?

La missió i el poder transformador de l'Evangelí de Crist, camí, veritat i vida

1. La missió de l'Església, destinada a totes les persones de bona voluntat, es fonamenta la força transformadora de l'Evangelí. L'Evangelí és la Bona Nova que comporta una alegria contagiosa, perquè conté i ofereix una vida nova: la de Crist ressuscitat, el qual, comunicant el seu Esperit donador de vida, es converteix en camí, veritat i vida per nosaltres (cf. Jn 14,6). És camí que ens invita a seguir-lo amb confiança i valor. Quan seguim Jesús com el nostre camí, experimentem la veritat i rebem la seva vida, que és la comunió plena amb Déu Pare en la força de l'Esperit Sant, que ens allibera de qualsevol forma d'egoisme i és font de creativitat en l'amor.

2. Déu Pare desitja aquesta transformació existencial dels seus fills i filles; transformació que s'expressa com a culte en esperit i en veritat (cf. Jn 4,23-24), en una vida animada per l'Esperit Sant en la imitació del Fill Jesús, per a glòria de Déu Pare. «La glòria de Déu és l'home vivent» (Ireneu, *Adversus hœreses* IV, 20,7). D'aquesta manera, l'anunci de l'Evangeli es converteix en paraula viva i eficaç que realitza allò que proclama (cf. Is 55,10-11), és a dir, Jesucrist, el qual contínuament es fa carn en cada situació humana (cf. Jn 1,14).

La missió i el *kairós* de Crist

3. La missió de l'Església no és la propagació d'una ideologia religiosa, ni tampoc la proposta d'una ètica sublim. Molts moviments del món saben proposar grans ideals o expressions ètiques sublimes. A través de la missió de l'Església, Jesucrist continua evangelitzant i actuant; per això, ella representa el *kairós*, el temps propici de la salvació en la història. Mitjançant l'anunci de l'Evangeli, Jesús es converteix de nou en contemporani nostre, de manera que els qui l'acullen amb fe i amor experimenten la força transformadora del seu esperit de Ressuscitat que fecunda el que és humà i la creació, com la pluja ho fa amb la terra. «La seva resurrecció no és una cosa del passat; entranya una força de vida que ha penetrat el món. On sembla que tot ha mort, pertot arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparabile» (exhort. ap. *Evangeli gaudium*, 276).

4. Recordem sempre que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (Benet XVI, carta enc. *Deus caritas est*, 1). L'Evangeli és una persona, que contínuament s'ofereix i contínuament convida els qui la reben amb fe humil i laboriosa a compartir la seva vida mitjançant la participació efectiva en el seu misteri pasqual de mort i resurrecció. L'Evangeli es converteix així, per mitjà del baptisme, en font de vida nova, lliure del domini del pecat, il·luminada i transformada per l'Esperit Sant; per mitjà de la confirmació, es fa la unció enfortidora que, gràcies a l'Esperit mateix, indica camins i estratègies noves de testimoniatge i de proximitat; i per mitjà de l'eucaristia es converteix en l'aliment de l'home nou, «medicina d'immortalitat» (Ignasi d'Antioquia, *Epistola ad Ephesios*, 20,2).

5. El món necessita l'Evangeli de Jesucrist com una cosa essencial. Ell, a través de l'Església, continua la seva missió de Bon Samarità, guarint les ferides sagnants de

la humanitat; i de Bon Pastor, buscant sense descans els qui s'han perdut per camins tortuosos i sense meta. Gràcies a Déu no manquen experiències significatives que donen testimoniatge de la força transformadora de l'Evangeli. Penso en el gest d'aquell estudiant Dinka que, a costa de la vida pròpia, va protegir un estudiant de la tribu Nuer que era a punt de ser assassinat. Penso en aquella celebració eucarística a Kitgum, al nord d'Uganda, en aquells moments ensagnada per la ferocitat d'un grup de rebels, quan un missioner va fer repetir al poble les paraules de Jesús a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què ens heu abandonat?», com a expressió del crit desesperat dels germans i germanes del Senyor crucificat. Aquella celebració va ser per a la gent una font de gran consol i valor. I podem pensar en molts, nombrosíssims testimonis de com l'Evangeli ajuda a superar el tancament, els conflictes, el racisme, el tribalisme, promovent arreu i entre tots la reconciliació, la fraternitat i saber compartir.

La missió inspira una espiritualitat d'èxode continuat, peregrinació i exili

6. La missió de l'Església és animada per una espiritualitat d'èxode continuat. Es tracta de «sortir de la comoditat pròpia i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli» (exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 20). La missió de l'Església estimula una actitud de peregrinació contínua a través dels diferents deserts de la vida, a través de les diferents experiències de fam i set, de veritat i justícia. La missió de l'Església proposa una experiència d'exili continu, per a fer sentir a l'home, assedegat d'infinit, la seva condició d'exiliat en camí vers la pàtria final, entre el «ja» i l'«encara no» del Regne del cel.

7. La missió diu a l'Església que no és un fill d'ella mateixa, sinó que és un instrument humil i mediació del Regne. Una Església autoreferencial, que es complau en èxits terrenals, no és l'Església de Crist, no és el seu cos crucificat i gloriós. Per això hem de preferir «una Església accidentada, ferida i tacada per a sortir al carrer, abans que una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les seves seguretats » (*ibid.*, 49).

Els joves, esperança de la missió

8. Els joves són l'esperança de la missió. La persona de Jesús i la Bona Nova proclamada per ell continuen fascinant molts joves. Ells cerquen camins on posar en pràctica

el valor i els impulsos del cor al servei de la humanitat. «Són molts els joves que se solidaritzen davant els mals del món i s'embarquen en diverses formes de militància i voluntariat [...]. Que bo és que els joves siguin “rondaires de la fe”, feliços de portar Jesucrist a cada cantonada, a cada plaça, a cada racó de la terra!» (*ibid.*, 106). La pròxima Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que s'esdevindrà l'any 2018 sobre el tema «Els joves, la fe i el discerniment vocacional», es presenta com una oportunitat providencial per a involucrar els joves en la responsabilitat missionera, que necessita la seva rica imaginació i creativitat.

El servei de les Obres Missionals Pontificies

9. Les Obres Missionals Pontificies són un instrument preciós per a suscitar en cada comunitat cristiana el desig de sortir de les fronteres i seguretats pròpies i remar mar endins per anunciar l'Evangelí a tothom. A través d'una espiritualitat profunda, que s'ha de viure diàriament, d'un compromís constant de formació i animació missionera, nois, joves, adults, famílies, preveres, religiosos i bisbes s'involucren perquè creixi en cadascú un cor missioner. La Jornada Mundial de les Missions, promoguda per l'Obra de la Propagació de la Fe, és una ocasió favorable perquè el cor missioner de les comunitats cristianes participi, a través de la pregària, del testimoniatge de vida i de la comunió de béns, en la resposta a les greus i vastes necessitats de l'evangelització.

Fer missió amb Maria, Mare de l'evangelització

10. Estimats germans i germanes, fem missió inspirant-nos en Maria, Mare de l'evangelització. Ella, moguda per l'Esperit, va rebre la Paraula de vida en el més profund de la seva fe humil. Que la Mare de Déu ens ajudi a dir el nostre «sí» en la urgència de fer ressonar la Bona Nova de Jesús en el nostre temps; que ens obtingui un nou zel de ressuscitats per a portar a tots l'Evangelí de la vida que venç la mort; que intercedeixi per nosaltres perquè puguem adquirir l'audàcia santa de buscar nous camins perquè arribi a tothom el do de la salvació.

Francesc

Vaticà, 4 de juny del 2017
Solemnitat de Pentecosta

NO ESTIMEM AMB PARAULES SINÓ AMB OBRES**Missatge del sant pare Francesc per a la I Jornada Mundial dels Pobres****19 de novembre del 2017****Diumenge XXXIII del temps ordinari**

1. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat» (1Jn 3,18). Aquestes paraules de l'apòstol Joan expressen un imperatiu que cap cristià no pot ignorar. La seriositat amb què el «deixeble estimat» ha transmès fins als nostres dies el manament de Jesús es fa més intensa per raó del contrast que percep entre les paraules buides presents sovint en els nostres llavis i els fets concrets a què hem d'enfrontar-nos. L'amor no admet excuses: qui vol estimar com Jesús va estimar, ha de fer propi el seu exemple, especialment quan es tracta d'estimar els pobres. Per altra banda, la manera d'estimar del Fill de Déu la coneixem bé, i Joan ho recorda amb claredat. Es fonamenta en dos pilars: Déu ens va estimar primer (cf. 1Jn 4,10.19), i ens va estimar donant-ho tot, àdhuc la vida (cf. 1Jn 3,16).

Un amor així no pot quedar sense resposta. Malgrat que es va donar de manera unilateral, és a dir, sense demanar res a canvi, inflama de tal manera el cor que qualsevol persona se sent impulsada a correspondre-hi, malgrat les limitacions i pecats. I això és possible en la mesura en què acollim en el nostre cor la gràcia de Déu, la seva caritat misericordiosa, de tal manera que mogui la nostra voluntat i fins i tot els nostres afectes a estimar Déu mateix i el proïsme. Així, la misericòrdia que, per dir-ho d'alguna manera, brolla del cor de la Trinitat pot arribar a moure les nostres vides i generar compassió i obres de misericòrdia en favor dels nostres germans i germanes que es troben necessitats.

2. «El Senyor escolta el pobre que l'invoca» (Sl 34,7). L'Església des de sempre ha comprès la importància d'aquesta invocació. Està molt testimoniada ja des de les primeres pàgines dels Fets dels Apòstols, on Pere demana que es triïn set homes «plens de l'Esperit Sant i de saviesa» (6,3) per tal que s'encarreguin de l'assistència als pobres. Aquest és sens dubte un dels primers signes amb què la comunitat cristiana es va presentar a l'escena del món: el servei als més pobres. Això va ser possible perquè va comprendre que la vida dels deixebles de Jesús s'havia de manifestar en una fraternitat i solidaritat que correspongués a l'ensenyament principal del Mestre, que va proclamar els pobres com a benaurats i hereus del Regne del cel (cf. Mt 5,3).

«Venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú» (Ac 2,45). Aquestes paraules mostren clarament la preocupació profunda dels primers cristians. L'evangelista Lluc, l'autor sagrat que més espai ha dedicat a la misericòrdia, descriu sense retòrica la comunió de béns en la primera comunitat. Amb això vol adreçar-se als creients de qualsevol generació i, per tant, també a nosaltres, per a sostenir-nos en el testimoniatge i animar-nos a actuar en favor dels més necessitats. L'apòstol Jaume manifesta aquest mateix ensenyament en la seva carta amb la mateixa convicció, emprant paraules fortes i incisives: «Escolteu, germans meus estimats: ¿No és Déu qui ha escollit els pobres d'aquest món per a fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen? Però vosaltres deshonoreu els pobres! ¿No són els rics els qui us oprimeixen i us porten als tribunals? [...] De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, per ventura, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dóna allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (2,5-6.14-17).

3. Hi ha hagut ocasions, però, en què els cristians no han escoltat completament aquesta crida, deixant-se contaminar per la mentalitat mundana. Però l'Esperit Sant no ha deixat d'exhortar-los a fixar la mirada en el que és essencial. Ha suscitat, efectivament, homes i dones que de moltes maneres han donat la vida en el servei dels pobres. Quantes pàgines de la història, en aquests dos mil anys, han estat escrites per cristians que amb tota senzillesa i humilitat, i amb l'enginy generós de la caritat, han servit els seus germans més pobres.

Entre ells destaca l'exemple de Francesc d'Assís, al qual han seguit molts sants al llarg dels segles. Ell no es va conformar a abraçar i donar almoïna als leprosos, sinó que va decidir anar Gubbio per estar amb ells. Ell mateix va veure en aquest encontre el punt d'inflexió de la seva conversió: «Quan vivia en el pecat trobava molt amarg veure els leprosos, i el Senyor mateix m'hi va conduir, i els vaig tractar amb misericòrdia. I en allunyar-me'n, el que em semblava amarg se'm va convertir en dolçor de l'ànima i del cos (Test. 1-3; FF 110). Aquest testimoniatge mostra el poder transformador de la caritat i l'estil de vida dels cristians.

No pensem només en els pobres com els destinataris d'una bona obra de voluntariat per fer una vegada a la setmana, i encara menys de gestos improvisats de bona voluntat per a tranquil·litzar la consciència. Aquestes experiències, encara que són vàlides i útils per a sensibilitzar-nos sobre les necessitats de molts germans i de les injustícies que sovint les provoquen, haurien d'introduir-nos a un veritable encontre amb els pobres i donar lloc a un compartir que es converteixi en un estil de vida. En efecte, la pregària, el camí del discipulat i la conversió troben en la caritat, que es transforma en compartició, la prova de la seva autenticitat evangèlica. I aquesta forma de vida produeix alegria i serenitat espiritual, perquè es toca amb la mà la carn de Crist. Si realment volem trobar Crist, cal que toquem el seu cos en el cos nafrat dels pobres, com a confirmació de la comunió sacramental rebuda en l'eucaristia. El cos de Crist, partit en la sagrada litúrgia, es deixa trobar per la caritat compartida en els rostres i en les persones dels germans i germanes més dèbils. Són sempre actuals les paraules del sant bisbe Crisòstom: «Si voleu honorar el cos de Crist, no el menyspreu quan està despul·lat, no honoreu el Crist eucarístic amb ornaments de seda, mentre a fora del temple descuideu aquest altre Crist que pateix per fred i nuesa» (*Hom. in Matthaëum*, 50, 3: PG 58).

Som cridats, per tant, a donar la mà als pobres, a trobar-los, a mirar-los als ulls, a abraçar-los, per a fer-los sentir l'escalf de l'amor que trenca el cercle de soledat. La seva mà estesa envers nosaltres és també una crida a sortir de les nostres certeses i comoditats, i a reconèixer el valor que té la pobresa en ella mateixa.

4. No oblidem que per als deixebles de Crist la pobresa és sobretot vocació per a seguir Jesús pobre. És un caminar rere seu i amb ell, un camí que porta a la felicitat del regne del cel (cf. Mt 5,3; Lc 6,20). La pobresa significa un cor humil que sap acceptar la condició pròpia de criatura limitada i pecadora per a superar la temptació d'omnipotència, que ens enganya fent que ens creguem immortals. La pobresa és una actitud del cor que ens impedeix de considerar el diner, la carrera, el luxe com un objectiu de vida i condició per a la felicitat. És la pobresa, més aviat, qui crea les condicions perquè ens fem càrrec lliurement de les nostres responsabilitats personals i socials, malgrat les nostres limitacions, confiant en la proximitat de Déu i sostinguts per la seva gràcia. La pobresa, entesa així, és la mesura que permet de valorar l'ús adequat dels béns materials, i també viure els vincles i els afectes de manera generosa i despresa (cf. Catecisme de l'Església catòlica, núms. 25-45).

Seguim, doncs, l'exemple de sant Francesc, testimoni de l'autèntica pobresa. Ell, precisament perquè va mantenir els ulls fixats en Crist, va ser capaç de reconèixer-lo i de servir-lo en els pobres. Si volem oferir la nostra aportació efectiva al canvi de la història, generant un desenvolupament real, cal que escoltem el crit dels pobres i que ens comprometem a treure'ls de la seva situació de marginació. Al mateix temps, als pobres que viuen a les nostres ciutats i a les nostres comunitats els recordo que no perdin el sentit de la pobresa evangèlica que porten impresa en la seva vida.

5. Coneixem la gran dificultat que sorgeix en el món contemporani per a identificar de manera clara la pobresa. Malgrat això, ens desafia cada dia amb les seves moltes cares marcades pel dolor, la marginació, l'opressió, la violència, la tortura i l'empresonament, la guerra, la privació de la llibertat i de la dignitat, per la ignorància i l'analfabetisme, per l'emergència sanitària i la falta de treball, el tràfic de persones i l'esclavitud, l'exili i la misèria, i per la migració forçada. La pobresa té el rostre de dones, homes i infants explotats per interessos vils, trepitjats per la lògica perversa del poder i del diner. Quina llista més inacabable i cruel ens resulta quan considerem la pobresa com a fruit de la injustícia social, la misèria moral, la cobdícia d'uns pocs i la indiferència generalitzada.

Avui, desafortunadament, mentre emergeix cada vegada més la riquesa descarada que s'acumula en mans d'uns pocs privilegiats, sovint acompanyada de la il·legalitat i l'explotació ofensiva de la dignitat humana, escandalitza la propagació de la pobresa en grans sectors de la societat sencera. Davant aquest escenari, no podem restar inactius, ni tampoc resignats. A la pobresa que inhibeix l'esperit d'iniciativa de molts joves, impeding-los de trobar un treball; a la pobresa que adorm el sentit de responsabilitat i indueix a preferir la delegació i la cerca de favoritismes; a la pobresa que enverina les fonts de la participació i redueix els espais de la professionalitat, humiliant d'aquesta manera el mèrit de qui treballa i produeix... a tot això s'ha de respondre amb una nova visió de la vida i de la societat.

Tots aquests pobres —com acostumava a dir el beat Pau VI— pertanyen a l'Església per «dret evangèlic» (discurs en l'obertura de la segona sessió del Concili ecumènic Vaticà II, 29 de setembre de 1963) i obliguen a l'opció fonamental per ells. Beneïdes mans que s'obren per acollir els pobres i ajudar-los: són mans que porten esperança. Beneïdes mans que vencen les barreres de la cultura, la religió i la nacionalitat vessant l'oli del

consol a les nafres de la humanitat. Beneïdes les mans que s'obren sense demanar res a canvi, sense «peròs» ni «condicions»: són mans que fan davallar sobre els germans la benedicció de Déu.

6. Al final del Jubileu de la Misericòrdia vaig voler oferir a l'Església la Jornada Mundial dels Pobres, per tal que arreu del món les comunitats cristianes es converteixin cada vegada més i millor en signe concret de l'amor de Crist pels últims i els més necessitats. Voldria que, a les altres Jornades mundials establertes pels meus predecessors, que són ja una tradició en la vida de les nostres comunitats, s'hi afegeixi aquesta, que aporta un element delicadament evangèlic i que les completa totes en el seu conjunt, és a dir, la predilecció de Jesús pels pobres.

Convido tota l'Església i els homes i dones de bona voluntat a mantenir, en aquesta jornada, la mirada fixada en aquells que allarguen la mà clamant ajuda i demanant la nostra solidaritat. Són els nostres germans i germanes, creats i estimats pel Pare celestial. Aquesta Jornada té com a objectiu, en primer lloc, estimular els creients perquè reaccionin davant la cultura de l'exclusió i del malbaratament, fent seva la cultura del trobament. Al mateix temps, la invitació va adreçada a tothom, independentment de la seva confessió religiosa, per tal que es disposin a compartir amb els pobres a través de qualsevol acció de solidaritat, com a signe concret de fraternitat. Déu va crear el cel i la terra per a tots; són els homes, per desgràcia, els qui han aixecat fronteres, murs i tanques, traint el do original destinat a la humanitat sense cap exclusió.

7. Desitjo que les comunitats cristianes, la setmana anterior a la Jornada Mundial dels Pobres, que enguany serà el 19 de novembre, Diumenge XXXIII del temps ordinari, es comprometin a organitzar diferents moments de trobament i d'amistat, de solidaritat i d'ajuda concreta. Podran convidar els pobres i els voluntaris a participar junts en l'eucaristia d'aquest diumenge, de tal manera que es manifesti amb més autenticitat la celebració de la solemnitat de Crist Rei de l'univers, el diumenge següent. De fet, la reialesa de Crist emergeix amb tot el seu significat genuí al Gòlgota, quan l'Innocent clavat a la creu, pobre, despulat i privat de tot, encarna i revela la plenitud de l'amor de Déu. El seu abandonament complet al Pare expressa la seva pobresa total, i al mateix temps fa evident el poder d'aquest Amor, que el ressuscita a nova vida el dia de Pasqua.

En aquest diumenge, si en el nostre veïnat hi viuen pobres que demanen protecció i ajuda, acostem-nos-hi: serà el moment propici per a trobar el Déu que busquem. D'acord amb l'ensenyament de l'Esriptura (cf. Gn 18,3-5; He 13,2), asseguem-los a la nostra taula com a convidats d'honor; podran ser mestres que ens ajudin a viure la fe de manera més coherent. Amb la seva confiança i disposició a deixar-se ajudar, ens mostren de manera sòbria, i sovint alegre, com és d'important viure amb l'essencial i abandonar-se a la providència del Pare.

8. El fonament de les diferents iniciatives concretes que es portaran a terme durant aquesta Jornada serà sempre la pregària. No hem d'oblidar que el parenostre és l'oració dels pobres. La petició del pa expressa la confiança en Déu sobre les necessitats bàsiques de la nostra vida. Tot allò que Jesús ens va ensenyar amb aquesta oració manifesta i recull el crit de qui sofreix per raó de la precarietat de l'existència i de la manca del més necessari. Als deixebles que demanaven a Jesús que els ensenyés a pregar, ell els va respondre amb les paraules dels pobres que recorren a l'únic Pare en el qual tots es reconeixen germans. El parenostre és una oració que es diu en plural: el pa que es demana és «nostre», i això implica comunió, preocupació i responsabilitat comuna. En aquesta pregària tots reconeixem la necessitat de superar qualsevol forma d'egoisme per a entrar en l'alegria de l'acceptació mútua.

9. Demano als germans bisbes, als sacerdots, als diaques –que tenen per vocació la missió d'ajudar els pobres–, a les persones consagrades, a les associacions, als moviments i a l'ampli món del voluntariat que es comprometin perquè amb aquesta Jornada Mundial dels Pobres s'estableixi una contribució concreta a l'evangelització en el món contemporani.

Que aquesta nova Jornada Mundial es converteixi per a la nostra consciència creient en una forta crida, de manera que estiguem cada vegada més convençuts que compartir amb els pobres ens permet d'entendre l'Evangelí en la seva veritat més profunda. Els pobres no són un problema, sinó un recurs al qual acudir per a acollir i viure l'essència de l'Evangelí.

Francesc

Vaticà, 13 de juny del 2017

Memòria de Sant Antoni de Pàdua

**«ACOLLIR, PROTEGIR I INTEGRAR
ELS EMIGRANTS I ELS REFUGIATS»****Missatge del sant pare Francesc
per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat 2018
14 de gener del 2018**

Benvolguts germans i germanes:

«[L'emigrant] considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte. Jo sóc el Senyor, el vostre Déu» (Lv 19,34).

Durant els meus primers anys de pontificat he manifestat diverses vegades com em preocupa la trista situació de tants emigrants i refugiats que fugen de les guerres, de les persecucions, dels desastres naturals i de la pobresa. Es tracta de manera indubtable d'un «signe dels temps» que, des de la meua visita a Lampedusa el 8 de juliol del 2014, he intentat llegir invocant la llum de l'Esperit Sant. Quan vaig instituir el nou Dicasteri per al servei del desenvolupament humà integral, vaig voler que una secció especial –dirigida temporalment per mi mateix– fos com una expressió de la sol·licitud de l'Església envers els emigrants, els desplaçats, els refugiats i les víctimes del tràfic de persones.

Cada foraster que truca a la nostra porta és una ocasió de trobament amb Jesucrist, que s'identifica amb l'estranger acollit o rebutjat en qualsevol època de la història (cf. Mt 25,35.43). Cada ésser humà que es veu obligat a deixar la seva pàtria a la recerca d'un futur millor, el Senyor el confia a l'amor maternal de l'Església.¹ Aquesta sol·licitud s'ha de concretar en cada etapa de l'experiència migratòria: des de la sortida i al llarg del viatge, des de l'arribada fins al retorn. És una gran responsabilitat que l'Església vol compartir amb tots els creients i amb tots els homes i dones de bona voluntat, que són cridats a respondre amb generositat, diligència, saviesa i amplitud de mires –cadascú d'acord amb les seves possibilitats– als nombrosos desafiaments plantejats per les migracions contemporànies.

¹ Cf. Pius XII, const. ap. *Exsul Familia, Titulus Primus*, I.

Pel que fa a això, vull reafirmar que «la nostra resposta comuna es podria articular a l'entorn de quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar».²

Si prenem en consideració l'escenari actual, *acollir* significa, sobretot, ampliar les possibilitats perquè els emigrants i refugiats puguin entrar de manera segura i legal als països de destinació. En aquest sentit, seria desitjable un compromís concret per a incrementar i simplificar la concessió de visats per motius humanitaris i per a la reunificació familiar. Al mateix temps, espero que un major nombre de països adoptin programes de patrocini privat i comunitari, i obrin corredors humanitaris per als refugiats més vulnerables. Seria convenient, a més, preveure visats temporals especials per a les persones que fugen de conflictes cap a països veïns. Les expulsions col·lectives i arbitràries d'emigrants i refugiats no són una solució idònia, sobretot quan es realitzen cap a països que no poden garantir el respecte a la dignitat ni als drets fonamentals.³ Torno a subratllar la importància d'oferir als emigrants i refugiats un allotjament adient i decorós. «Els programes d'acolliment difosos, ja iniciats en diferents llocs, sembla que facilitin el trobament personal, que permetin una millor qualitat dels serveis i que ofereixin més garanties d'èxit.»⁴ El principi de la centralitat de la persona humana, expressat amb fermesa pel meu estimat predecessor Benet XVI,⁵ ens obliga a anteposar sempre la seguretat personal a la nacional. Per tant, cal formar de manera adient el personal encarregat dels controls de les fronteres. Les condicions dels emigrants, dels qui sol·liciten asil i dels refugiats, requereixen que se'ls garanteixi la seguretat personal i l'accés als serveis bàsics. En nom de la dignitat fonamental de cada persona, cal esforçar-se per preferir solucions que siguin alternatives a la detenció dels qui entren en el territori nacional sense estar-hi autoritzats.⁶

El segon verb, *protegir*, es conjuga en tota una sèrie d'accions en defensa dels drets i de la dignitat dels emigrants i refugiats, independentment del seu estat migratori.⁷ Aquesta protecció comença a la seva pàtria i consisteix a donar informacions certes abans de deixar el país, així com en la defensa davant les pràctiques de reclutament

2 Discurs als participants en el Fòrum Internacional «Migracions i pau» (21 febrer 2017).

3 Cf. Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 103 Sessió del Consell de l'Organització Internacional per a las Migracions (26 novembre 2013).

4 Discurs als participants en el Fòrum Internacional «Migracions i pau» (21 febrer 2017).

5 Cf. Benet XVI, carta enc. *Caritas in veritate*, 47.

6 Cf. Intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 20 Sessió del Consell dels Drets Humans (22 juny 2012).

7 Cf. Benet XVI, carta enc. *Caritas in veritate*, 62.

il·legal.⁸ En la mesura del possible, hauria de continuar al país d'immigració, assegurant als emigrants una assistència consular adequada, el dret de tenir sempre amb ells els documents personals d'identitat, un accés equitatiu a la justícia, la possibilitat d'obrir comptes bancaris i la garantia del que és bàsic per a la subsistència vital. Si les capacitats i competències dels emigrants, els sol·licitants d'asil i els refugiats són reconegudes i valorades de manera oportuna, constituïran un veritable recurs per a les comunitats que els acullen.⁹ Per tant, espero que, en el respecte a la seva dignitat, els sigui concedida la llibertat de moviment als països d'acolliment, la possibilitat de treballar i l'accés als mitjans de telecomunicació. Per als qui decideixen tornar a la seva pàtria, subratllo la conveniència de desenvolupar programes de reinserció laboral i social. La Convenció internacional sobre els drets de l'infant ofereix una base jurídica universal per a la protecció dels emigrants menors d'edat. Cal evitar-los qualsevol tipus de detenció per raó del seu estat migratori i assegurar-los l'accés regular a l'educació primària i secundària. Igualment, cal garantir-los la permanència regular en arribar a la majoria d'edat i la possibilitat de continuar els estudis. En el cas dels menors no acompanyats o separats de la família, és important preveure programes de custòdia temporal i d'acolliment.¹⁰ D'acord amb el dret universal a una nacionalitat, tots els nens i nenes l'han de tenir reconeguda i certificada de manera adequada des del moment del naixement. L'apatridia en què es troben a vegades els emigrants i refugiats pot evitar-se fàcilment per mitjà de «lleis relatives a la nacionalitat conformes amb els principis fonamentals del dret internacional».¹¹ L'estat migratori no hauria de limitar l'accés a l'assistència sanitària nacional ni als sistemes de pensions, així com tampoc a la transferència de les seves contribucions en el cas de repatriació.

Promoure vol dir essencialment treballar amb la finalitat que a tots els emigrants i refugiats, així com a les comunitats que els acullen, se'ls doni la possibilitat de realitzar-se com a persones en totes les dimensions que componen la humanitat volguda pel Creador.¹² D'entre aquestes, la dimensió religiosa ha de ser reconeguda en el seu valor just, garantint

⁸ Cf. Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, Instr. *Erga migrantes caritas Christi*, 6.

⁹ Cf. Benet XVI, discurs als participants en el Congrés Mundial sobre la Pastoral de los Emigrants i els Refugiats (9 novembre 2009).

¹⁰ Cf. Benet XVI, missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats 2010; intervenció de l'Observador Permanent de la Santa Seu en la 26 Sessió Ordinària del Consell dels Drets Humans. Els drets humans dels emigrants (13 juny 2014).

¹¹ Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants i Consell Pontifici *Cor Unum*, «Acollir Crist en els refugiats i en els desplaçats forçosos» (2013), 70.

¹² Cf. Pau VI, carta enc. *Populorum progressio*, 14.

a tots els estrangers presents en el territori la llibertat de professar i practicar la fe pròpia. Molts emigrants i refugiats tenen qualificacions que cal certificar i valorar convenientment. Així com «el treball humà està destinat per naturalesa a unir els pobles»,¹³ encoratjo a esforçar-se en la promoció de la inserció sociolaboral dels emigrants i refugiats, garantint a tots –incloent-hi els qui demanen asil– la possibilitat de treballar, cursos formatius lingüístics i de ciutadania activa, i també una informació adequada a les llengües pròpies. En el cas dels emigrants menors d'edat, la seva participació en activitats laborals ha de ser regulada de manera que es previnguin abusos i riscos per al seu creixement normal. L'any 2006, Benet XVI subratllava que la família és, en el context migratori, «lloc i recurs de la cultura de la vida i principi d'integració de valors».¹⁴ Cal promoure sempre la seva integritat, afavorint el reagrupament familiar –incloent-hi els avis, germans i néts–, sense sotmetre-la mai a requisits econòmics. Pel que fa a emigrants que demanen asil i refugiats amb discapacitat, cal assegurar-los més atencions i ajudes. Considero dignes d'elogi els esforços desplegats fins ara per molts països en termes de cooperació internacional i d'assistència humanitària. Amb tot, espero que en la distribució d'aquests ajuts es tinguin en compte les necessitats –per exemple: assistència mèdica i social, i també educació– dels països en vies de desenvolupament, que reben importants fluxos de refugiats i emigrants, i que s'inclouin de la mateixa manera entre els beneficiaris de les mateixes comunitats locals que pateixen carestia material i vulnerabilitat.¹⁵

El darrer verb, *integrar*, se situa en el pla de les oportunitats d'enriquiment intercultural generades per la presència dels emigrants i refugiats. La integració no és «una assimilació, que indueix a suprimir o a oblidar la identitat cultural pròpia. El contacte amb el proïsme porta, més aviat, a descobrir el seu «secret», a obrir-se a ell per a acceptar els seus aspectes vàlids i contribuir així a un coneixement més gran de cadascun. És un procés llarg, encaminat a formar societats i cultures, fent que siguin cada vegada més reflex dels dons multiformes de Déu als homes».¹⁶ Aquest procés pot accelerar-se mitjançant l'ofertament de la ciutadania, deslligada dels requisits econòmics i lingüístics, i de vies de regularització extraordinària als emigrants que puguin demostrar una llarga permanència al país. Insisteixo una vegada més en la necessitat d'afavorir, en qualsevol cas, la cultura del trobament, multiplicant les oportunitats d'intercanvi cultural, demostrant i difonent les «bones pràctiques» d'integració

¹³ Joan Pau II, carta enc. *Centesimus annus*, 27.

¹⁴ Benet XVI, missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats 2007.

¹⁵ Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants i Consell Pontifici Cor Unum, «Acollir Crist en els refugiats i en els desplaçats forçosos» (2013), 30-31.

¹⁶ Joan Pau II, missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiats 2005.

i desenvolupant programes que preparin les comunitats locals per als processos integratius. He de destacar el cas especial dels estrangers obligats a abandonar el país d'immigració a causa de crisis humanitàries. Aquestes persones necessiten que se'ls garanteixi una assistència adient per a la repatriació i programes de reinserció laboral a la seva pàtria.

D'acord amb la seva tradició pastoral, l'Església està disposada a comprometre's en primera persona perquè es duguin a terme totes les iniciatives que s'han proposat més amunt. Això no obstant, per a obtenir els resultats esperats és imprescindible la contribució de la comunitat política i de la societat civil –cadascú segons les seves responsabilitats.

Durant la Cimera de les Nacions Unides, celebrada a Nova York el 19 de setembre del 2016, els líders mundials van expressar clarament la voluntat de treballar a favor dels emigrants i refugiats per a salvar les seves vides i protegir els seus drets, compartint aquesta responsabilitat a nivell global. Amb aquesta finalitat, els Estats es van comprometre a elaborar i aprovar abans de finals del 2018 dos pactes globals (*Global Compacts*), l'un dedicat als refugiats i un altre als emigrants.

Estimats germans i germanes, a la llum d'aquests processos iniciats, els pròxims mesos representen una oportunitat privilegiada per a presentar i donar suport a les accions específiques, que he volgut concretar en aquests quatre verbs. Us convido, doncs, a aprofitar qualsevol oportunitat per a compartir aquest missatge amb tots els agents polítics i socials que estan implicats –o interessats a participar– en el procés que conduirà a l'aprovació dels dos pactes globals.

Avui, 15 d'agost, celebrem la solemnitat de l'Assumpció de la Benaurada Maria Verge al Cel. La Mare de Déu va experimentar en ella la duresa de l'exili (cf. Mt 2,13-15), va acompanyar amorosament el Fill en el seu camí fins al Calvari i ara comparteix eternament la seva glòria. A la seva intercessió maternal confiem les esperances de tots els emigrants i refugiats del món i els anhels de les comunitats que els acullen, per tal que, d'acord amb el manament diví suprem, aprenguem tots a estimar el proïme, l'estranger, com a nosaltres mateixos.

Francesc

Vaticà, 15 d'agost del 2017

Solemnitat de l'Assumpció de Maria Verge

Secretariado de Estado de Su Santidad

EL PAPA FRANCISCO ENVÍA UN TELEGRAMA AL CARDENAL OMELLA, ARZOBISPO DE BARCELONA

Tras los atentados acaecidos en el día de ayer en Barcelona, el papa Francisco ha enviado un telegrama de condolencia al cardenal Juan José Omella Omella, arzobispo de Barcelona, en el que expresa «su profundo pesar por las víctimas».

Ante la noticia del cruel atentado terrorista que ha sembrado de muerte y de dolor la Rambla de Barcelona, el papa Francisco desea expresar su más profundo pesar por las víctimas que han perdido la vida en una acción tan inhumana y ofrece sufragios por su eterno descanso. En estos momentos de tristeza y dolor, quiere hacerle llegar también su apoyo y cercanía a los numerosos heridos, a sus familias y a toda la sociedad catalana y española. El Santo Padre condena una vez más la violencia ciega, que es una ofensa gravísima al creador, y eleva su oración al Altísimo para que nos ayude a seguir trabajando con determinación por la paz y la concordia en el mundo.

Con estos deseos, Su Santidad invoca sobre todas las víctimas, sus familiares y el querido pueblo español la Bendición Apostólica.

Card. Pietro Parolin

Secretario de Estado de Su Santidad

Viernes, 18 agosto 2017

Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral

MISSATGE AMB MOTIU DE LA JORNADA MUNDIAL DEL TURISME 2017

“El turisme sostenible com a instrument de desenvolupament”

1. Amb motiu de la Jornada Mundial del Turisme, que cada any se celebra el 27 de setembre, l'Església s'uneix a la societat civil en l'aproximació a aquest fenomen, des del convenciment que tota activitat genuïnament humana ha de trobar ressò en el cor dels deixebles de Crist.¹

Per primera vegada, aquest missatge és publicat pel nou Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral, com a part de la seva pròpia missió.

L'Assemblea general de les Nacions Unides ha proclamat el 2017 *“Any Internacional del Turisme Sostenible per al Desenvolupament”*. Oportunament, l'Organització Mundial del Turisme (OMT) ha fet seva aquesta decisió escollint com a títol per a la Jornada de 2017 *“El turisme sostenible com a instrument de desenvolupament”*.

2. Quan parlem de turisme, ens referim a un fenomen de gran importància, tant pel nombre de persones implicades (viatgers i treballadors), com pels nombrosos beneficis que pot oferir (tant econòmics com culturals i socials), però també pels riscos i perills que en diversos àmbits pot suposar.

Segons l'últim Baròmetre de l'Organització Mundial del Turisme, referit a 2016, ascendeix a uns 1.235 milions el nombre d'arribades turístiques internacionals. A nivell mundial, el sector representa el 10% del PIB i el 7% del total de les exportacions, tenint en compte que un de cada 11 llocs de treball es troba en el turisme. Aquest ocupa per

¹ CONCILI VATICÀ II, Constitució pastoral *Gaudium et spes*, 7 de desembre de 1965, n. 1.

tant un lloc rellevant en les economies dels diversos Estats i en les polítiques dirigides a aconseguir el desenvolupament incliusiu i la sostenibilitat ambiental a nivell global.

3. El turisme pot ser un instrument important per al creixement i per a la lluita contra la pobresa. Segons la doctrina social de l'Església, l'autèntic desenvolupament “*no es redueix al simple creixement econòmic*”. Aquest, de fet, per ser autèntic “*ha de ser integral*”, és a dir, “*promoure a tots els homes i tot l'home*”, com posa de manifest la Carta encíclica *Populorum progressio*.² En aquest sentit, Pau VI subratllava la necessitat de promoure un “*humanisme ple*”, que inclogui les exigències materials i espirituals per a la maduració de tota persona en la seva pròpia dignitat.³ Vint anys després, el 1987, l'ONU introduïa el concepte de desenvolupament sostenible com aquell “*que satisfaci les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les futures generacions per a satisfer-ne les pròpies*”.⁴ Per a l'Església, el concepte “integral”, unit a l'expressió “desenvolupament humà”, permet incloure també aquesta sostenibilitat de la qual parlen les Nacions Unides, abraçant tots els aspectes de la vida: social, econòmic, polític, cultural, espiritual, i fent-los part d'una única síntesi, la persona humana.

L'OMT ha aplicat aquestes idees per a promoure el “turisme sostenible”.⁵ Això significa que ha de ser responsable, no destructiu ni perjudicial per a l'ambient ni per al context socio-cultural sobre el que incideix, particularment respectuós amb la població i el seu patrimoni, orientat a la salvaguarda de la dignitat personal i dels drets laborals, al mateix temps que atent a les persones més desfavorides i vulnerables. El temps de vacances no pot ser, de fet, pretext ni per a la irresponsabilitat ni per a l'explotació: és més, aquest és un temps noble, en el qual cadascú pot enriquir la seva vida i la dels altres. El turisme sostenible és un instrument de desenvolupament també per a les economies en dificultat si es converteix en vehicle de noves oportunitats, i no en font de problemes.

En la resolució de 2017, les Nacions Unides reconeixen que el turisme sostenible és un “*instrument positiu per a erradicar la pobresa, protegir el medi ambient, millorar la*

2 PAU VI, Carta encíclica *Populorum progressio*, 26 de març de 1967, n. 14.

3 PAU VI, Carta encíclica *Populorum progressio*, 26 de març de 1967, n. 42.

4 COMISSIÓ MUNDIAL SOBRE L'AMBIENT I EL DESENVOLUPAMENT, *Our Common Future* (també conegut com a *Informe Brundtland*), 4 d'agost de 1987. Aquesta Comissió va ser creada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 1983.

5 ORGANITZACIÓ MUNDIAL DEL TURISME, *Declaració de La Haia sobre el Turisme*, 10-14 d'abril de 1989, principi III.

qualitat de vida i donar poder econòmicament a les dones i els joves, així com la seva contribució a les tres dimensions del desenvolupament sostenible, especialment en els països en desenvolupament".⁶ En aquesta línia, s'ha de promoure la sostenibilitat "ecològica", que procura no modificar els ecosistemes; la sostenibilitat "social", que es desenvolupa en harmonia amb la comunitat que acull; la sostenibilitat "econòmica", que impulsa un creixement inclusiu. En el context de l'Agenda 2030, aquest Any internacional es presenta com una oportunitat per afavorir polítiques adequades per part dels governs així com bones pràctiques per part de les empreses del sector, i per sensibilitzar els consumidors i les poblacions locals, posant de manifest com una concepció integral del turisme pot contribuir a un autèntic desenvolupament sostenible.

4. Conscients que *"en tot el seu ésser i obrar, l'Església està cridada a promoure el desenvolupament integral de l'home a la llum de l'Evangelí"*,⁷ els cristians volem oferir la nostra contribució perquè el turisme pugui ajudar al desenvolupament dels pobles, especialment dels més desfavorits. Proposem, per això, la nostra reflexió. Reconeixem Déu com a Creador de l'univers i Pare de tots els homes, que ens fa germans els uns dels altres. Posem al centre la persona humana; respectem la dignitat de cadascú i la interacció relacional entre els homes; compartim el principi del destí comú de la família humana i la destinació universal dels béns de la terra. L'ésser humà no actua, per tant, com a amo, sinó com a *"administrador responsable"*.⁸ En reconèixer-nos com a germans, comprendrem *"el principi de gratuïtat i la lògica del do"*⁹, i els nostres deures de solidaritat, justícia i caritat universal.¹⁰

En aquest punt ens preguntem: de quina manera aquests principis poden conformar el desenvolupament del turisme? Quines conseqüències es deriven per als turistes, els emprenedors, els treballadors, els governants i les comunitats locals? Aquesta és una reflexió oberta. Convidem totes les persones implicades a comprometre's a un seriós discerniment i a promoure pràctiques en aquesta línia, acompanyant comportaments i canvis en els estils de vida vers una nova manera de situar-se en relació amb l'altre.

6 ORGANITZACIÓ DE LES NACIONS UNIDES, *Resolució A/RES/70/193* aprovada per l'Assemblea General, 22 de desembre de 2015.

7 FRANCESC, Carta apostòlica *Humanam progressionem* en forma de 'Motu proprio' amb la que s'institueix el Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral, 17 d'agost de 2016.

8 FRANCESC, Carta encíclica *Laudato si'*, 24 de maig de 2015, n. 116.

9 BENET XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, 29 de juny de 2009, n. 36.

10 PAU VI, Carta encíclica *Populorum progressio*, 26 de març de 1967, n. 44.

L'Església està oferint la seva pròpia contribució, promovent iniciatives que posen realment el turisme al servei del desenvolupament integral de la persona. Per això es parla de “turisme amb rostre humà”, que es concreta en projectes de “turisme de comunitat”, “de cooperació”, “de solidaritat”, així com en la valoració del seu important patrimoni artístic, que és un autèntic “camí de la bellesa”.¹¹

En el discurs a les Nacions Unides, el papa Francesc afirmava: “*La casa comuna de tots els homes ha de continuar aixecant-se sobre una recta comprensió de la fraternitat universal i sobre el respecte de la sacralitat de cada vida humana, de cada home i cada dona [...]. La casa comuna de tots els homes ha d'edificar-se també sobre la comprensió d'una certa sacralitat de la naturalesa creada*”.¹² Que el nostre compromís pugui ser viscut a la llum d'aquestes paraules i d'aquestes intencions!

Ciutat del Vaticà, 29 de juny de 2017

Cardenal Peter Kodwo Appiah Turkson
Prefecte

¹¹ FRANCESC, Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, 24 de novembre de 2013, n. 167.

¹² FRANCESC, *Discurs en la trobada amb els membres de l'Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides*, 25 de setembre de 2015.

Conferència Episcopal Espanyola

Secretariado general

NOTA DE LA SECRETARÍA GENERAL DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA SOBRE EL ATENTADO EN BARCELONA

Esta tarde ha tenido lugar en **Barcelona** un grave **atentado** terrorista con resultado de muerte y numerosos heridos.

Ante este hecho luctuoso y execrable, la Conferencia Episcopal Española quiere en primer lugar mostrar su **cercanía y oración a todas las víctimas y sus familias**. Asimismo manifestamos nuestro apoyo a toda la sociedad que es atacada con estas acciones, en esta ocasión los ciudadanos de Barcelona, y a las Fuerzas de Seguridad.

Al mismo tiempo condenamos cada muestra de terrorismo, una práctica intrínsecamente perversa, del todo incompatible con una visión moral de la vida, justa y razonable. No sólo vulnera gravemente el derecho a la vida y a la libertad, sino que es muestra de la más dura intolerancia y totalitarismo.

Pedimos a todos los creyentes que eleven sus oraciones para pedir a Dios que conceda el descanso eterno a las personas fallecidas, restablezca la salud del resto las víctimas, consuelo a los familiares, llene de paz los corazones de las personas de buena voluntad y nunca más se repitan estas acciones despreciables.

Madrid, 17 de agosto de 2017

Conferència Episcopal Tarraconese

Gabinet d'informació de l'església a Catalunya

COMUNICAT DE LA REUNIÓ NÚM. 223 DE LA CET

Els dies **10, 11 i 12** de juliol de 2017 ha tingut lloc la reunió núm. 223 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a Salardú (Vall d'Aran i bisbat d'Urgell). La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit el cardenal-arquebisbe de Barcelona Mons. Joan Josep Omella, tots els bisbes de Catalunya, i al final de la reunió s'hi han unit els dos bisbes auxiliars electes de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

1. Els bisbes han reflexionat sobre la pastoral en el temps lliure d'infants i joves, les colònies i els esplais, a partir de les explicacions que els han donat el Sr. Josep Oriol Pujol i Humet, director general de la Fundació Pere Tarrés, i el Sr. Xavier Nus i Garrell, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC).

El MCECC agrupa 182 centres d'esplai federats, vinculats a les parròquies o escoles cristianes, amb més de 20.000 infants i joves participants, per als quals compta amb més de 3.600 monitors i monitores. Han exposat als bisbes les accions i activitats portades a terme el passat curs, així com també que durant l'estiu es realitzen prop de 400 activitats de colònies i casals en tot el territori català i Andorra. Els bisbes s'han interessat especialment pels Centres Socioeducatius, que la Fundació Pere Tarrés gestiona, destinats a ajudar a desenvolupar humanament, emocionalment i competencialment aquells nens i nenes que necessiten una atenció especial. En aquests moments s'atenen més de 2.500 infants en aquests centres.

2. També han pogut reflexionar i dialogar sobre l'acció de l'Església Catòlica en l'àmbit de l'ensenyament, a partir de la detallada exposició que els ha fet el P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. El P. Puig ha exposat alguns dels reptes que es plantegen avui en el món de l'ensenyament en general i de l'escola cristiana en particular. La Fundació Escola Cristiana de Catalunya en l'actualitat està

formada per **434 escoles**, en les quals s'eduquen **256.000 alumnes** dels diferents nivells i etapes del sistema educatiu. Les escoles cristianes es troben situades en la majoria de les comarques de Catalunya i formen part del conjunt del sistema educatiu del nostre país. Són escoles obertes i respectuoses amb tothom, que en el seu ideari ofereixen una identitat cristiana que vol ser evangelitzadora per als alumnes, professors i famílies. Sempre que és possible accedeixen al sosteniment amb fons públics encara que aquest finançament sigui clarament insuficient per a cobrir les despeses dels ensenyaments curriculars i el suport de les famílies sigui necessari.

Els bisbes han felicitat el P. Puig pel recent reconeixement rebut per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya amb l'atorgament del premi Blanquerna Educació 2017.

3. Els bisbes també han reflexionat sobre diverses qüestions relatives a la pastoral vocacional i als seminaris, on es formen els futurs preveres de les Esglésies diocesanes de Catalunya, encaminades a un treball en comunió cada cop més intens entre les diòcesis, així com l'aplicació del nou pla de formació sacerdotal (*ratio fundamentalis*) que ha aprovat el desembre passat la Congregació per al Clergat.

4. S'han revisat diverses qüestions relatives als nous mètodes d'evangelització i de catequesi, la pastoral de joventut, els mitjans de comunicació de l'Església i la pastoral de la salut. També han rebut informació de la realització del Primer Aplec de mestres i professors cristians, que se celebrarà a Montserrat el dissabte 7 d'octubre del 2017, i també de l'Aplec de l'Esperit, que se celebrarà a Tortosa la Pentecosta del 2018.

Salardú, 12 de juliol del 2017

Secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense

LA SECRETARIA DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE, DAVANT EL TERRIBLE ATEMPTAT OCORREGUT A BARCELONA EL 17 D'AGOST DEL 2017, MANIFESTA EL SEGÜENT:

Els bisbes de Catalunya se senten totalment consternats per les víctimes mortals, així com per les desenes de ferits, que ha causat el terrible atemptat terrorista d'aquest dijous dia 17 d'agost a la ciutat de Barcelona.

Condemnen la barbàrie d'aquest atemptat, i el menyspreu que significa per la vida humana i la seva dignitat. Cap causa no justifica la violència ni la mort de ningú.

Els bisbes encomanen les víctimes mortals a la misericòrdia de Déu, i preguen intensament pels ferits, pels familiars i amics de tots els afectats, així com per tota l'arxidiòcesi de Barcelona, i els acompanyen solidàriament en el dolor per aquesta tragèdia que ha tingut lloc en una ciutat com Barcelona, sempre compromesa per la causa de la pau i de la justícia.

Barcelona, 17 d'agost del 2017

Informació v aria

El SIC ha celebrat les XVI Jornades de Responsables de Catequesi

El Seminari Conciliar de Barcelona va acollir les **XVI Jornades de Responsables de Catequesi «Sortir, acollir acompanyar»**, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), els dies 6 i 7 de juliol.

Sortir, acollir acompanyar: aquest era el títol de la trobada, i el seu objectiu, reflexionar sobre la realitat actual del servei catequètic i descobrir com el magisteri del papa Francesc pot donar una nova orientació a la relació entre catequistes i famílies. Hi van participar 106 responsables de catequesi de les diòcesis de l'àmbit catalano-balear.

Les jornades van ser presentades pel president del SIC i bisbe auxiliar de Barcelona, **Mons. Sebastià Taltavull**, acompanyat pel director del SIC, **Mn. Joan Maria Amich**, i el bisbe electe auxiliar de Barcelona, **Mons. Antoni Vadell**. Mons. Taltavull va valorar molt positivament la feina realitzada pel SIC i va reflexionar entorn del lema escollit

enguany: «A la catequesi se'ns demana un canvi de mentalitat molt gran i d'adaptació a la realitat [...]. Aquest "sortir" suposa a vegades a renunciar a esquemes propis, renunciar al que hem fet tota la vida», va compartir el bisbe amb els assistents.

En aquestes jornades hi hagué temps per a presentar quins tipus d'acolliment i d'acompanyament es realitza en diverses parròquies quan les famílies demanen la catequesi per als seus fills o quan els adults vénen a la parròquia per continuar el seu camí de fe.

El director del SIC, Mn. Joan M. Amich, lliurà i comentà l'anàlisi que s'ha realitzat conjuntament amb totes les Delegacions Diocesanes de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears sobre la situació actual de la catequesi a casa nostra (v. document adjunt).

El tercer gran apartat va ser conduït pel professor Salvatore Currò tot portant el magisteri del papa Francesc en l'àmbit de la catequesi centrant-se en tres grans paraules ben significatives del seu magisteri: sortida, joia i misericòrdia. Les seves reflexions realitzades en les tres conferències («Ser en sortida i catequesi»; «Joia i catequesi»; «Misericòrdia i catequesi») tingueren un posterior treball per part dels participants dirigit pel mateix ponent.

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**